Пѣсни отъ Учителя

ЧАСТЬ II А

1944
София

за Н. Иванков
ОТСТР (за А. Боев)
А 552

ПѢСНИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ЧАСТЬ ВТОРА

ПРЕДГОВОРЪ

Пѣснитѣ, събрани въ настоящия сборникъ, представятъ въплъщение на една малка часть отъ вниманието, любовьта и значението, които Учительтъ отдава на музиката като срѣдство за пробуждане на Божественото съзнание у хората — респективно у тия, които слушатъ неговото слово. Тѣхната поява на бѣлъ свѣтъ е едно непринудено явление, защото тѣ сѫ рожба на даденъ проблѣсъкъ, въ който една идея се превръща въ музика.

Който познава дълбокия смисълъ на словото, лесно ще си обясни, какъ то може да се превърне на пѣсень и магия, която има власть да преобразява човѣка, като разширява хоризонтитѣ на мисълта, дава живителна топлина на чувствата и могѫщъ размахъ на творческата воля.

Въ школата на Бѣлото Братство музиката е едно отъ най-мощнитѣ срѣдства за духовна работа. Затова, всѣка отъ предлаганитѣ въ сборника пѣсни съ своята мелодия и ритъмъ носи строго опредѣлено въздействие върху слушателя. Тя засѣга избрани струни въ душата и поощрява вѫтрешната дейность въ точно опредѣлена посока.

Както всичко, което Учительтъ дава въ работата си надъ своитѣ ученици, така и тия пѣсни иматъ специфичната окраска на голѣма оригиналность и самобитность, нагодена за високитѣ задачи на новото учение, което е кълнъ отъ Правѣчната Истина и което тукъ у насъ, въ лицето на Учителя, е намѣрило едно оригинално превъплъщение. Неговиятъ стожеръ е безкрайно светата Христова дума Любовь.

Пѣснитѣ отъ предлагания сборникъ иматъ и една друга интимна сѫщность, която не подлежи на конвенционална музикална преценка, защото предназначението имъ основно се отличава отъ това на обикновенитѣ пѣсни.

Ония отъ четцитѣ и любителитѣ на тоя видъ музика, които сѫ присѫтствували при раждането на тия пѣсни, а тѣ не сѫ малцина, защото Учительтъ ги изпѣва или изсвирва на своята цигулка презъ нѣкоя сутришна беседа, сѫ доловили най-добре вѫтрешния психологиченъ поводъ за тѣхното появяване, както и прѣкото имъ въздействие върху себе си. Тѣ сѫ свидетелитѣ, които знаятъ, какъ словото става пѣсень, приобщила всички, които съзнателно вървятъ по пѫтя на ученичеството, къмъ преизобилния животъ.

Знайно е, че хората различно разбиратъ и оценяватъ дадена творба, но ония, които познаватъ кроткта радость на духовния животъ, сѫ оценили тия Учителеви пѣсни по най-съвършенъ начинъ и ги носятъ като скѫпъ даръ въ своитѣ сърдца.

G.

P-2

УЧИТЕЛЬТЪ ЗА МУЗИКАТА

Музиката е една дълбока сфера на Битието. Онѣзи, които сж я създали, сж били велики, разумни сжщества. Ние ги познаваме подъ общото име ангели.

Когато въ зоритѣ на вселената ангелитѣ се събудили на небето, тѣ започнали да пѣятъ. А когато тѣ запѣли, свѣтътъ започналъ да се създава. Разбиращи дълбоко божественитѣ закони, ангелитѣ сж създали вселената подъ върховното ржководство на Божествения Духъ. И тѣ сж изразили туй величествено творчество въ музиката. Ето защо, въ музиката сж скрити великитѣ закони на мирозданието. Тѣ сж закони на творческия духъ на Битието. Божественият Духъ работи музикално. И може да се каже, че музиката, въ която звучи хармонията на числата, е материализирано движение па Духа.

Въ човѣшкия свѣтъ, въ свѣта на земното човѣчество, проявата на музиката е свързана съ пробуждане на съзнанието. Макаръ че самосъзнанието се е проявило у хората отпреди около триста хиляди години, музиката, като творческа проява у човѣка, като способность, която се изразява въ изкуството да пѣе и да свири, датира отъ неотдавна — отъ около три-четири хиляди години преди Христа. До това време музика, въ сегашенъ смисълъ на думата, не е сжществувала. Така напримѣръ, хората отъ атлантската раса не сж били музикални, и това личи особено ясно при изследване на тѣхнитѣ черепи.

Музиката, като изкуство на ангелитѣ, е съединително звено между ангелския и човѣшки свѣтове.

Музиката, това е дихание на съзнанието. Чрезъ музиката съзнанието диша. Музикалниятъ свѣтъ е срѣда, чрезъ която душата се проявява на земята. Безъ музика, безъ музикална срѣда, която свѣтътъ на тоноветѣ образува, душата и духътъ на човѣка не могатъ да се проявятъ. Любовьта безъ подходяща музикална срѣда сжщо не може да се прояви. А Любовьта, това е великата реалность на живота. И когато казваме, че Любовьта не може да се прояви безъ музика, ние подразбираме оня разуменъ редъ въ проявитѣ на природата, който се изразява въ следната зависимость: музиката е срѣда на съзнанието, т. е. оня вжтрешенъ организъмъ на човѣка, чрезъ който душата се пробужда за свѣта; съзнанието е срѣда за човѣшкия умъ, а умътъ е срѣда за Любовьта. Така вървятъ нѣщата въ възходящо направление.

Р 3

Мощна сила се крие въ музиката. И ако хората искатъ да се превъзпитатъ, ако тѣ искатъ да отгледатъ надеждно поколѣние, което да стане носитель на нѣщо красиво и възвишено, на нѣщо ново, тѣ трѣбва да поставятъ въ основата на възпитанието музиката въ най-широкъ смисълъ на думата. Ако хората прилагаха музиката като единъ отъ най-разумнитѣ методи за работа, тѣ нѣмаше да губятъ толкова време и енергия за постигане на толкова малки резултати. И ако тѣ постигатъ тако трудно нѣщата, това показва, че още не работятъ музикално. И наистина, редица факти показватъ, че въ звука и ритъма се криятъ мощни сили. Подъ звуковетѣ на известни музикални инструменти сж рухвали стени, разрушавали сж се мостове, пръсвали сж се на парчета електрически крушки. Това сж съвременни опити, които показватъ, че библейскиятъ разказъ за рухването на Йерихонскитѣ стени подъ тржбнитѣ звуци не ще да е легенда или поетична измислица.

Всичко въ природата вибрира: всичко издава трептения, които се носятъ като музикални вълни. И затова се казва, че всичко въ природата е музика. На земята, кждето обитаватъ толкова много живи сжщества, се разнася непреривна музика. Музика има въ текущитѣ води и въ вѣчно вълнуващитѣ се води на океани и морета, музика се носи въ въздуха, въ вѣенето на вѣтъра. Музика има въ шумоленето на листата, въ чуруликането на птичкитѣ, въ гласоветѣ на животнитѣ, въ ромоленето на потоцитѣ. И често, когато вѣтърътъ разлюлѣе дърветата, въ горитѣ се разнася една величествена оркестрална музика, която за човѣка съ тънко развитъ слухъ звучи като симфония. А щомъ у човѣка се пробуди космичното съзнание и у него започнатъ да се развиватъ способности, които го довеждатъ до по-тънко различаване на цвѣтове, тонове и звукове, той ще започне да долавя онази величествена симфония, която звучи въ мировото пространство. Той ще почне да чува онази мирова музика, която изпълва отъ край до край вселената. И тогава той ще разбере дълбокия смисълъ на живота.

Музиката на природата постоянно събужда музикалното чувство въ човѣка, подтиква го да пѣе и да свири. Чрезъ музиката той дава непосрѣдственъ изразъ на своитѣ чувства и преживявания. Религиознитѣ хора даватъ изразъ на своитѣ религиозни чувства, свѣтскитѣ изливатъ въ пѣсни своитѣ скърби и радости, свързани съ всѣкидневния животъ.

Днесъ музиката се изучава най-вече като изкуство. Онѣзи, които се отдаватъ на нея, започватъ съ чисто техническата ѝ страна. Музиката, обаче, има много сложенъ характеръ, тя е многостранна. Техниката е само една отъ нейнитѣ страни. Тя е най-важното постижение на механичната музика. Защото има три вида музика — механична, която само раздвижва нѣщата, органична, която организира живата материя и установява нейния жизненъ ритъмъ, и психична, която

P-4

събужда скрититѣ сили на душата. Окултната музика, която обединява качествата на тия три вида музика, едва сега навлиза въ свѣта и затова е достжпна за малцина. Много малко музиканти сж достигнали до нейнитѣ граници. Окултната музика си поставя по-високи цели и по-широки задачи, отколкото обикновената музика. Последната често се схваща като едно външно изкуство, което има за цель да доставя на хората удоволствие, да имъ служи за развлѣчение. Така разбирана музиката, обаче, е излишна.

Онѣзи, които постепенно внасятъ окултната музика въ живота, искатъ да я приложатъ научно въ всичката ѝ пълнота. Това, разбира се, ще стане едва тогава, когато хората се развиятъ музикално. Днесъ окултната музика се въвежда главно като възпитателно срѣдство, като методъ за възпитание и облагородяване на човѣшкия характеръ, като срѣдство за създаване на една музикална срѣда, при която е само възможно да се проявятъ висшитѣ сили на душата. Всички сили на душата трѣбва да минатъ презъ музиката, за да се хармонизиратъ и уравновесятъ.

Възпитателната задача на музиката представя нейната научна страна. Въ окултната наука музиката се прилага като единъ мощенъ методъ за проектиране на мислитѣ, чувствата и желанията отъ нисшия свѣтъ къмъ висшия, за да се подхранятъ зародишитѣ на новитѣ чувства и способности, които дремятъ въ човѣшката душа. Нѣкои отъ висшитѣ чувства на душата могатъ да се пробудятъ само чрезъ окултната музика.

Музиката е единъ отъ мощнитѣ методи за тониране. И окултнитѣ музикални упражнения, които даваме — азъ ги наричамъ упражнения, а не пѣсни, защото сме още много далечъ отъ окултнитѣ пѣсни—сж единъ методъ за трансформиране на енергиитѣ, методъ за всестранно тониране. Въ човѣка понѣкога се развиватъ чувства, страсти и желания, които, ако не знае, какъ да прокара нагоре чрезъ музиката, ще взематъ обратна посока, къмъ центъра на земята. Какъвто и да бжде човѣкъ, движението на енергиитѣ у него става понѣкога въ възходящо, понѣкога въ низходяще направление. Ако не знае тоя законъ, у него ще се родятъ най-лоши разположения. Ако разбира музиката, ще прокара тия енергии нагоре и ще трансформира своето състояние. Музиката може да образува храна за ума. Безъ нея много чувства повѣхватъ, безъ да принесатъ никакъвъ плодъ.

Окултната музика мжчно се подава на изучване. Изисква се преди всичко деликатенъ слухъ и голѣмо съсрѣдоточаване. При това, човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички предубеждения, отъ всички традиции. До нея, обаче, не може да се дойде, ако човѣкъ не изучава предварително обикновената музика. Последната е предговоръ къмъ

окултната. Така, както се е развила технически, тя е подготовка къмъ окултната музика. Бждещитѣ музиканти, обаче, ще създадатъ музика, за която днешнитѣ хора не могатъ да иматъ и представа дори.

Въ съвременната, така наречена свѣтска музика, отъ чисто окултно гледище, могатъ да се констатиратъ два момента: единъ моментъ на радость и другъ — на скръбь; единъ моментъ на съграждане и другъ — на рушение. Въ нея винаги има нѣщо недовършено. Въ края на краищата тя оставя това основно впечатление у слушателя. И често, следъ като сте слушали нѣкой концертъ, като се върнете у васъ, ще почувствувате една дълбока тжга. А такова чувство при истинската музика не трѣбва да се заражда. Музиката трѣбва да оставя въ душата на човѣка едно радостно, възходящо чувство, едно чувство на подемъ, на творчество. Въ този смисълъ на думата, азъ раздѣлямъ музиката на възходяща и низходяща. Къмъ първата спада окултната музика, която носи разширение и подемъ на творческитѣ сили, къмъ втората — свѣтската музика, въ която се срѣщатъ поменатитѣ по-горе два момента.

Днесъ, обаче, и едната, и другата музика сж потрѣбни. Тѣ се допълватъ.

Макаръ и да констатираме тия два момента на радость и скръбь като психична реакция, която предизвикватъ съвременнитѣ музикални творения, не бива да забравяме, че музиката сама по себе си, като чиста проява на единъ разуменъ свѣтъ, не съдържа въ себе си ни радость, ни скръбь. Дълбоко погледнато, тя уравновесява силитѣ, които тия чуства събуждатъ въ човѣшката душа. И единственото изкуство, което трансформира, тонира, уравновесява и гради въ всѣко направление, е музиката.

Все пакъ, и въ окултната музика се допущатъ известни дисонанси. Допускатъ се, за да пазятъ равновесие. Въ човѣшкия животъ сжщо има редъ дисонанси. Злото, отъ музикално гледище, е единъ дисонансъ въ живота. Ала той е потрѣбенъ като преходъ къмъ нова хармония. Нервната система на съвременния човѣкъ не може да издържи абсолютната хармония. Последната би предизвикала голѣмо напрежение въ нея. Дисонансътъ отъ това гледище е една почивка, единъ преходъ, необходимъ за смѣна на състоянията.

Но ако дисонанситѣ сж много на брой, ако следватъ на малки разстояния, тѣ предизвикватъ разстройства въ нервната система. Ако сж малко на брой, скоропреходни и на голѣми разстояния, тѣ се явяватъ като едно необходимо срѣдство за смѣна на състоянията въ живота.

Окултната музика се отличава отъ обикновената по следнитѣ качества: въ нея винаги се даватъ най-първо основнитѣ черти. Въ този смисълъ тя може да се нарече тоново ху-

р 6

дожество. И както художникътъ нахвърля отпървомъ главнитѣ, основнитѣ черти, така е и въ окултната музика: музикалниятъ процесъ постепенно се развива. Защото нищо въ природата не се създава изведнъжъ.

Друго едно качество на окултната музика — въ нея никога не се допущатъ думи или тонове, които иматъ две значения. Тамъ всѣка дума, на която съответствуватъ опредѣлени тонове, трѣбва да има само едно значение. Въ обикновената музика нѣма съответствие между думи и тонове, и затова тя не може да произведе нуждния ефектъ. Често думитѣ на една пѣсень предизвикватъ въ съзнанието ни едни представи, а трептенията на звуковетѣ, отъ които тия думи сж съставени, произвеждатъ въ подсъзнанието ни съвсемъ друго впечатление — тѣ предизвикватъ онѣзи представи, които се съдържатъ именно въ звуковетѣ.

Затова, въ нѣкои отъ окултнитѣ упражнения (Вениръ Бениръ, Махаръ Бену, Вехади, Нева Санзу) сж избрани думи отъ единъ прастаръ езикъ — хармонични думи, които иматъ изтъкнатото по-горе свойство: да иматъ само едно значение. Разбира се, тия думи, които принадлежатъ на единъ окултенъ езикъ, мжчно могатъ да се преведатъ на другъ езикъ.

Всѣка дума, която произтича отъ духовния свѣтъ, носи въ себе си ритъмъ, мекота и благость. А ритъмъ, съответствие между тонъ и слогъ, мекота и пластичность има тамъ, дето има разумность.

Окултнитѣ упражнения сж вѣрни, защото изразяватъ ония звукове, които сжществуватъ въ природата. Окултнитѣ упражнения — това сж мотиви на природата.

Едно трето качество на окултната музика: тя се отличава по своята естественость, по своята крайна мекота, яснота и картинность — по своитѣ живи природни образи. Окултната музика е музика на образи и картини. Когато пѣемъ окултни пѣсни, тѣ винаги предизвикватъ у насъ живи картини. А живи картини създава само живата свѣтлина. Тѣ сж незабравими.

Музиката действува върху човѣка въ всѣко направление. Тя е най-правилниятъ начинъ за организиране на човѣшкитѣ мисли, чувства и постжпки. Както дишането е нуждно за пречистване на кръвьта, така и музиката е необходима за пречистване на чувствата.

Между музикалното чувство и мисловната способность има известна връзка. Колкото е по-музикаленъ човѣкъ, толкова и разсждъчнитѣ му способности сж по-силни. Музикалното чувство спомага изобщо за развиване на дарбитѣ и способноститѣ въ човѣка, на първо мѣсто — на неговата мислителна способность. Докато човѣкъ не развие у себе си музикалното чувство, той не може да мисли право. Безъ музика права мисъль не сжществува. Азъ имамъ предъ видъ вжтрешната, реална музика, а не външната, механична музика, като проява на една

музикална техника. Докато човѣкъ има музика въ себе си, той мисли право. Защото всѣка права мисъль, всѣко право чувство представятъ правилно съчетание на тонове.

На земята най-гениаленъ изразъ на разумностьта е музиката, защото музиката е сгжстена свѣтлина, а свѣтлината е изразъ на мисъль. Разумностьта на човѣка се обуславя отъ неговата музикалность. Когато човѣкъ е разуменъ въ пълния смисълъ на думата, всички негови прояви сж музикални. Изобщо за характера на човѣка се сжди по степеньта на неговата музикалность. Колкото е по-музикаленъ човѣкъ, толкова и характерътъ му е по-издържанъ. Да бжде човѣкъ музикаленъ въ тоя смисълъ на думата не значи непремѣнно да бжде музикантъ, пѣвецъ или виртуозъ, а да има дълбокъ усѣтъ къмъ музиката, да има дълбоко музикална природа, да има музикална душа. Музикаленъ ли е човѣкъ по душа, той ще излива музиката въ своитѣ мисли, чувства и постжпки.

Днесъ хората се оплакватъ, че тѣхнитѣ мисли и желания не се осжществяватъ. Защо? — Защото мислитѣ и желанията имъ сж лишени отъ музика, отъ поезия. Ако въ мислитѣ и желанията на хората имаше музика и поезия, тѣ непремѣнно щѣха да се осжществятъ. Всички хора, у които чувствата сж загрубѣли, нѣматъ музика въ себе си. Хора, които иматъ нѣжни чувства, иматъ музика. Тѣ могатъ да пѣятъ и да свирятъ, и по съзнание стоятъ по-високо отъ първитѣ. Тамъ, дето музиката е проникнала, хората сж по-благородни, по-добре устроени, иматъ по-правилни черепи. Музикалниятъ животъ на човѣка се отразява и върху физическото му устройство, преди всичко върху лицето му. Затова човѣкъ трѣбва да пѣе и да свири. Музиката не само ще спомогне за неговото организиране въ тѣлесно и душевно отношение, но постепенно ще премахне и тревогитѣ, съ които животътъ днесъ е изпълненъ, и ще донесе едно уравновесяване на душевнитѣ му сили. Умътъ му ще бжде винаги свѣтълъ и спокоенъ, паметьта му — свежа и силна.

За окултния ученикъ музиката е единъ отъ важнитѣ методи за работа, тя е единъ отъ най-добритѣ методи за спестяване и придобиване на енергия. Тя го предпазва отъ вжтрешнитѣ и външни неблагоприятни условия. Чрезъ нея той се учи да пази равновесие, особено въ ония области на астралния свѣтъ, кждето ставатъ рѣзки промѣни. Чрезъ нея той се учи да укротява звѣрове — силнитѣ страсти и желания, животинскитѣ влѣчения. Музиката укрепява човѣка и тѣлесно, и душевно.

Въ най-широкъ смисълъ на думата, подъ музика се разбира музика и въ мислитѣ, и въ чувствата, и въ желанията. Има ли човѣкъ тази музика, тази хармония въ себе си, той ще чувствува, като че ли нѣщо тихо пѣе въ него: дълбоко нѣкжде въ душата си той ще слуша една непреривна хармония. Това музикално състояние ще успокои сърдцето и ума му и ще даде ново направление на неговата мисъль.

Човѣкъ трѣбва да пѣе и да свири, за да дойде въ връзка съ съзнанието на природата, въ връзка съ висшия разуменъ свѣтъ. Преди всичко, обаче, той трѣбва да пѣе и да свири за себе си. По този начинъ той ще възприема музиката отъ висшитѣ свѣтове, като сѫщевременно ще я предава на другитѣ. Ето защо, необходимо е всички духовни общества да започватъ и свършватъ своята работа съ музика. Съ това тѣ ще привлѣкатъ онѣзи сили въ природата, които сѫ въ хармония съ тѣхъ. Тѣ ще обърнатъ внимание на възвишенитѣ сѫщества отъ духовния свѣтъ, които сѫ крайно музикални. Последнитѣ ще се заинтересуватъ за тѣхъ и ще слѣзатъ да взематъ известно участие въ тѣхната работа. А при своето слизане тѣ винаги оставятъ по нѣщо ценно, по нѣкакъвъ даръ.

Който пѣе, е здравъ човѣкъ. Който иска да бѫде здравъ, трѣбва да пѣе, все едно дали е веселъ или тѫженъ, разположенъ духомъ или неразположенъ. Именно, когато човѣкъ е неразположенъ духомъ, тогава трѣбва да пѣе. Пѣнието трѣбва да бѫде единъ непреривенъ процесъ вѫтре въ човѣка. Като пѣе човѣкъ, винаги придобива нѣщо. Пѣенето е сила. Всѣки тонъ има специални трептения, които отговарятъ на известни природни сили, на известни мисли и чувства. Вземе ли се правилно единъ тонъ, той носи грамадна сила. Хора, които не пѣятъ, постоянно обедняватъ.

Като пѣе човѣкъ, ще бѫде здравъ, добъръ и уменъ. А какво повече може да желае той? Който иска да живѣе дълго време, трѣбва да пѣе.

Тѣлото на човѣка е единъ сложенъ музикаленъ инструментъ, който трѣбва постоянно да се тонира и да се нагласява. Човѣшкиятъ организъмъ има свой специфиченъ ключъ, споредъ който се опредѣлятъ тоноветѣ на отдѣлнитѣ му органи. Споредъ функциитѣ, които извършватъ органитѣ на човѣшкото тѣло, споредъ това, какъ вибриратъ тѣ, се опредѣлятъ тѣхнитѣ музикални тонове. Чрезъ съответни окултни упражнения, нагласени въ съответни гами, може да се въздействува върху отдѣлнитѣ органи на тѣлото. Бѫдещата музика, музиката на шестата раса, ще лѣкува. Тя ще бѫде магическа. Тя ще бѫде едно срѣдство да оживѣе природата за човѣка — камъни, дървета, извори, всичко ще оживѣе въ тази музика. И когато казвамъ, че новата култура ще дойде, когато цвѣтята проговорятъ, подразбирамъ, че човѣкъ ще започне да възприема музиката, която излиза отъ тѣхъ. Той ще започне да долавя музиката, която прониква цѣлата природа. Музиката, дълбоко погледнато, има за крайна цель да разпали свещения огънь на Любовьта въ човѣшката душа. А щомъ този огънь се разпали, човѣкъ може всичко — да учи, да работи, да твори.

Като външно, техническо изкуство, музиката е едно нѣщо, като организирана сила на природата, като идейно изкуство — друго. Който

владѣе музиката като външно изкуство, свири съ техника. Който разбира музиката като една дълбока проява на битието, свири съ вдъхновение — свири и пѣе съ душа. За да свири и пѣе съ душа, музикантътъ трѣбва да познава законитѣ. Той трѣбва да умѣе да излжчва своя двойникъ и да го влага въ ларинкса си или въ инструмента си. Само въ такъвъ случай той може да извлѣче отъ своя инструментъ, каквито тонове пожелае. Когато човѣкъ пѣе отъ душа, въ него се явява изблик на чувства, които предизвикватъ разширение на сърдцето, а въ ума се появява повече свѣтлина и сила.

Музиката внася въ душата разширение, въ духа — сила и мощь, въ сърдцето — мекота и топлина, а въ ума — свѣтлина и свобода.

При пѣенето голѣма роля играе вдъхновението. Който пѣе вдъхновено, е свободенъ. А свобода има само тамъ, кждето има идейность. Въ окултната музика се изисква голѣмо присжтствие на ума, на сърдцето и на волята. Равновесие се иска. Човѣкъ трѣбва да има дисциплинирана воля — той не трѣбва да се смущава отъ нищо, понеже музиката е единъ великъ божественъ процесъ, който сжществува въ цѣлия космосъ, въ цѣлата природа.

Окултната музика не допуща повърхностно изпълнение, тя иска съдържание, иска дълбочина. Въ нея не се позволяватъ никакви неестествени трептения на гласа, никакви неестествени тремоли. Подобни нѣща ще предизвикатъ следъ време нежелателни последици въ живота на човѣка, защото природата не търпи никакви аномалии.

Правилното пѣние подразбира изразително пѣние. То подразбира не тремолирания, а живость, подвижность на гласа. Въ всѣки тонъ трѣбва да се вложи и мисъль, и чувство, и воля. Защото ако въ ларинкса действува само мисъль, гласътъ ще бжде сухъ. Ако само чувствата действуватъ, гласътъ ще бжде лигавъ, сантименталенъ. Ако само волята действува, гласътъ ще бжде много динамиченъ. Който пѣе окултно, трѣбва да преживява това, което пѣе, и съ ума си, и съ сърдцето си, и съ душата си. При такова пѣене въ ума и въ сърдцето на човѣка се вливатъ мощни сили. Като че ли цѣлото битие пѣе и взема участие. Това преживяване не може да се изрази съ думи.

При свиренето е сжщиятъ законъ. Единъ виртуозъ на окултната музика, като свири на своята цигулка, свързва се съ великия космиченъ свѣтъ, и неговото свирене веднага получава отзвукъ. Който умѣе да слуша, ще чуе да свири не една цигулка, а множество цигулки — тихо, хармонично. Тоноветѣ на тия цигулки се сливатъ въ една величествена хармония. Защото божествениятъ свѣтъ наистина е хармония, музика, музикално единение на велики души.

Разбира се, че подобно пѣние и свирене не е достояние на обикновенитѣ музиканти. Преди всичко то изключва всѣкакъвъ неджгъ

у изпълнителя. Щомъ единъ музикантъ има нѣкакви неджзи, музиката, за която говоря, е недостжпна за него.

Единъ музикантъ, за да привлѣче творческитѣ музикални сили въ природата, трѣбва да посвети живота си въ служене на човѣчеството. Истинскиятъ музикантъ трѣбва да бжде жрецъ на музиката. Така той ще продължи традицията на ония първоначални музиканти, адепти на музиката, които сж я култивирали отпървомъ въ древнитѣ храмове на Посвещение, за да бжде разпространена отпосле всрѣдъ хората.

Музиката е излѣзла отъ светилищата на Посветенитѣ.

За да се тури и волята въ действие при пѣнето, то трѣбва да се свърже съ движението. Музиката има свой особенъ изразъ въ движенията. Когато музиката се съедини съ движенията, тя става красива. Като се съедини съ речьта, става още по-красива. Всичко трѣбва да оживѣе въ музиката. Всичко трѣбва да дойде въ движение чрезъ нея. Цѣлото тѣло трѣбва да трепти и да се движи музикално — всички движения трѣбва да бждатъ музикални. Движенията вървятъ по известни закони, както и тоноветѣ вървятъ по известни закони.

Чрезъ музиката ние можемъ да достигнемъ до естественитѣ движения. А постигнемъ ли тѣзи естествени движения, ще разберемъ, че чрезъ всѣко едно движение се проектиратъ навънъ отъ човѣка известни струи, при които става една естествена обмѣна между него и природата. Чрезъ тѣзи движения той взема и дава едновременно.

Законъ е: когато движенията съвпадатъ съ тоноветѣ, тѣ сж велики магически сили.

За да бжде пѣнето въ окултната музика изразително, то трѣбва да бжде картинно, трѣбва да бжде образно. Наистина, чувството е необходимо при пѣнето, но това чувство трѣбва да се развие въ образи. А това развиване въ образи е умственъ процесъ. Ето защо, при окултното пѣние пѣвецътъ трѣбва да мисли, трѣбва да има живи образи и да ги проектира чрезъ пѣнето. Всички идеи въ ума му трѣбва да бждатъ ясни, животрептящи. И чрезъ пѣнето той трѣбва да имъ даде музикаленъ изразъ.

Този изразъ въ пѣнето, който има умственъ характеръ, придруженъ съ мекотата на едно дълбоко, проникновено чувство и подкрепенъ съ съответни движения, придава на пѣнето магиченъ характеръ. Така пѣятъ гениалнитѣ пѣвци.

Истинскитѣ пѣвци, истинскитѣ музиканти сж дошли на земята съ опредѣлена задача — да повдигнатъ скърбещитѣ, страдащитѣ, паднали души. И действително, добритѣ пѣвци винаги внасятъ нѣщо отъ себе си. И затова се казва за тѣхъ, че пѣятъ съ душа. Има пѣвци, които не влагатъ нищо отъ себе си. Тѣхното пѣене е безразлично. То приспива човѣка, действува му хипнотично. Доброто пѣене съживява,

ободрява, създава подемъ. То буди мисъль, то ни вдълбочава въ себе си, унася ни въ съзерцание. Който веднъжъ поне чуе такова пѣене, никога не го забравя.

Бждещиятъ музикантъ трѣбва да се вдъхновява отъ идеята — музиката му да прави превратъ въ душитѣ на падналитѣ хора.

И ако бихте попитали, въ какво се заключава работата на единъ пѣвецъ, който е пѣлъ години подъ редъ, какво е допринесълъ той въ свѣта, ще ви кажа, че отъ гледището на днешнитѣ хора той нищо не е допринесълъ, но отъ гледище на висшата космична математика този пѣвецъ е извършилъ една сжществена работа — той е създалъ въ идеалния свѣтъ редица красиви форми, които ще легнатъ въ основата на бждещата култура.

Въ този смисълъ, всички пѣвци сж пионери на бждещата култура. Сегашниятъ животъ е опредѣленъ отъ пѣвцитѣ на миналото. А днешнитѣ пѣвци ще опредѣлятъ формитѣ на бждещия животъ. Ще запитате: Отъ кжде на кжде тѣ да опредѣлятъ живота? — Ние не разглеждаме музиката като едно изкуство за развлѣчение, а като творческа енергия, като формираща сила, която лежи въ основата на човѣшката мисъль.

Всѣки голѣмъ пѣвецъ или музикантъ е изразъ на множество души, които се проявяватъ чрезъ него, за да въздействуватъ на хората. Вибрациитѣ на тия възвишени сжщества, проектирани чрезъ музиката на този изпълнитель, се разнасятъ далечъ въ пространството и оказватъ благоприятно влияние върху хората. Още по-силно е въздействието, когато човѣкъ слуша непосрѣдствено нѣкой голѣмъ виртуозъ или пѣвецъ. Тогава той се свързва не само съ него, а и съ редъ още сжщества, които иматъ връзка съ този изпълнитель.

Човѣкъ може да изпѣе една пѣсень така вдъхновено, така прочувствено, че да създаде истински превратъ у всѣки, който я чуе. Вибрациитѣ на тази пѣсень ще се носятъ въ пространството, ще се преповтарятъ отъ хората и ще останатъ да звучатъ за вѣчни времена. Малко пѣсни има, които се разнасятъ въ пространството. Така запримѣръ, рѣдки сж случаитѣ, когато днесъ може да се улови нѣкоя древна египетска или индуска пѣсень.

А музика, която не остава да звучи за вѣчни времена въ пространството, не е истинска музика.

Истинската музика може да изхожда само отъ човѣци, които сж издигнали въ сърдцето си олтаръ, на който ангелитѣ — най-великитѣ музиканти — принасятъ своитѣ жертви Богу, своитѣ вдъхновени пѣснопѣния.

Дето има музиканти, въ сърдцата на които сж издигнати такива жертвеници, тамъ гори свещениятъ огънь на Любовьта. Тамъ се принасятъ въ жертва свещени химни — служене на Бога чрезъ музика.

Пжть, Истина и Животъ — това сж тритѣ основни тонове на идеалната хармония, която сжществува въ всемира. Върху нея се гради разумниятъ животъ.

Съзвучието е изявление на божествения свѣтъ. То внася висшъ идеалъ въ човѣшката душа.

Свѣтлитѣ мисли, благороднитѣ стремежи и добритѣ постжпки, върху които почиватъ човѣшкиятъ животъ, здраве и растежъ, сж проява на божествената хармония.

Всички ония народи, които сж дали по-голѣмъ просторъ за разцъвтяване на музикалната култура, сж допринесли повече за възхода на човѣчеството.

Раситѣ се различаватъ по степеньта на своята музикалность. Отъ всички раси до сега най-музикална е бѣлата раса. Въ новата раса, която иде, музиката ще дойде до своя висшъ разцвѣтъ.

Хармония, въ която Любовьта внася животъ,

хармония, въ която Мждростьта внася свѣтлина

и хармония, въ която Истината внася сила, сж най-желанитѣ нѣща за човѣшката душа.

Това е бждещето благо, което чрезъ идващата божествена раса ще се внесе въ свѣта.

Мелодията е музикалният идеен
зов на човешката душа към Бога
Хармонията е отговорът на Бога
Ритъмът е пулсацио сјенсотна.

НДЕ !

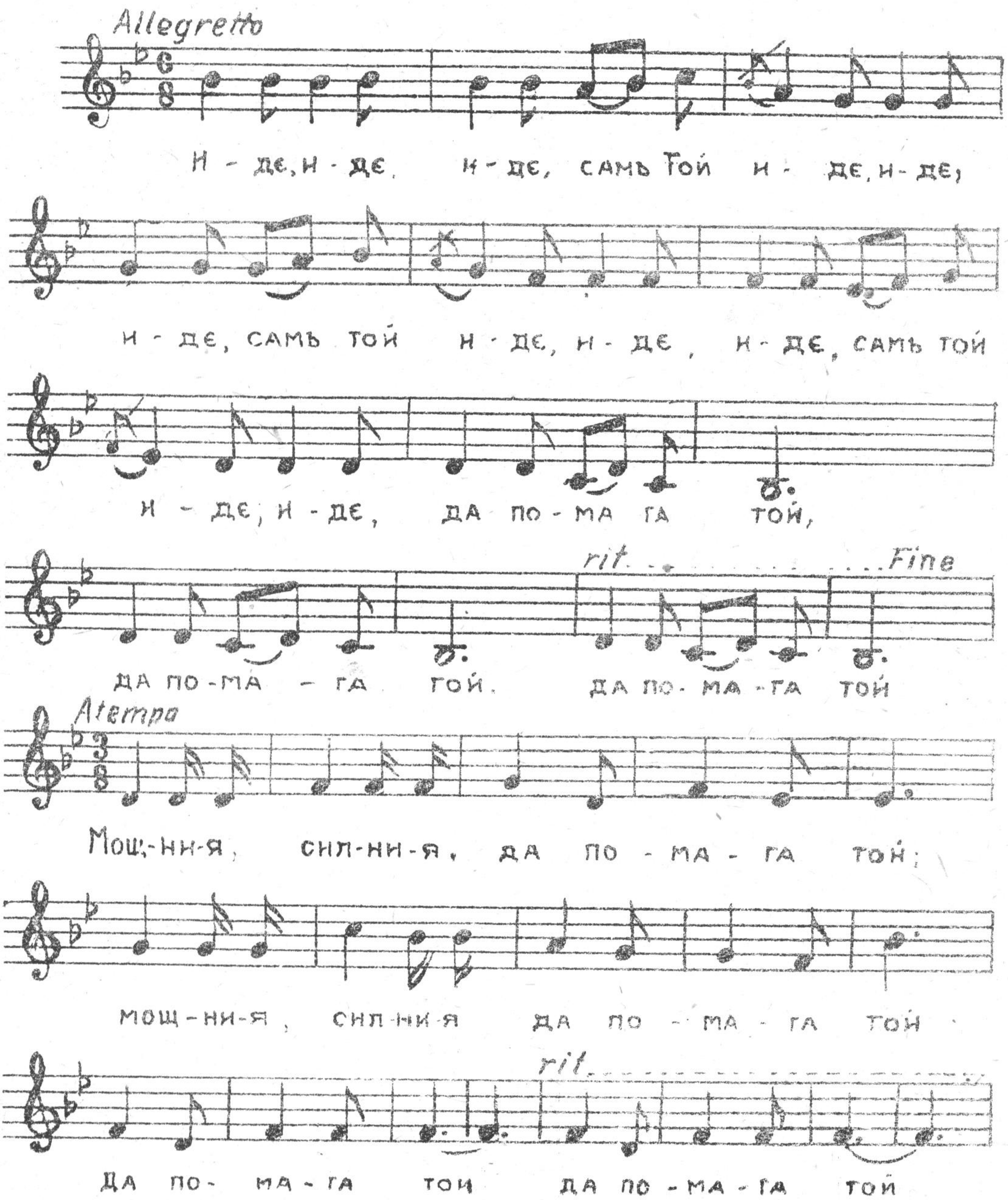
Allegretto
Н - ДЕ, Н - ДЕ, Н - ДЕ, САМЬ ТОЙ Н - ДЕ, Н - ДЕ,
Н - ДЕ, САМЬ ТОЙ Н - ДЕ, Н - ДЕ, Н - ДЕ, САМЬ ТОЙ
Н - ДЕ, Н - ДЕ, ДА ПО - МА ГА ТОЙ,
rit. Fine
ДА ПО - МА - ГА ТОЙ. ДА ПО - МА - ГА ТОЙ
A tempo
МОЩ - НИ - Я, СИЛ - НИ - Я, ДА ПО - МА - ГА ТОЙ;
МОЩ - НИ - Я, СИЛ - НИ - Я ДА ПО - МА - ГА ТОЙ
rit.
ДА ПО - МА - ГА ТОЙ ДА ПО - МА - ГА ТОЙ

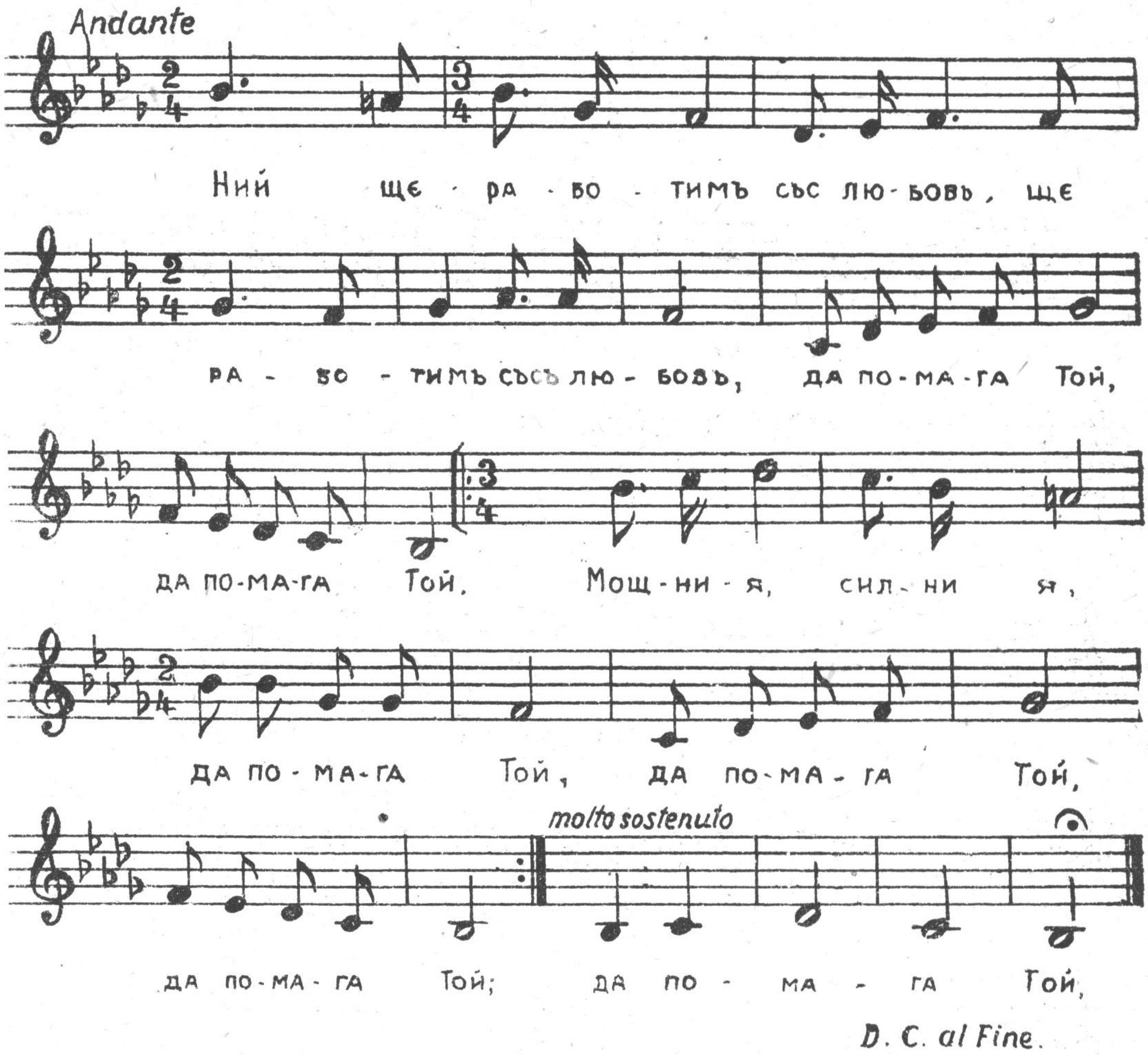

СИЛА, ЗДРАВЕ Е БОГАТСТВО

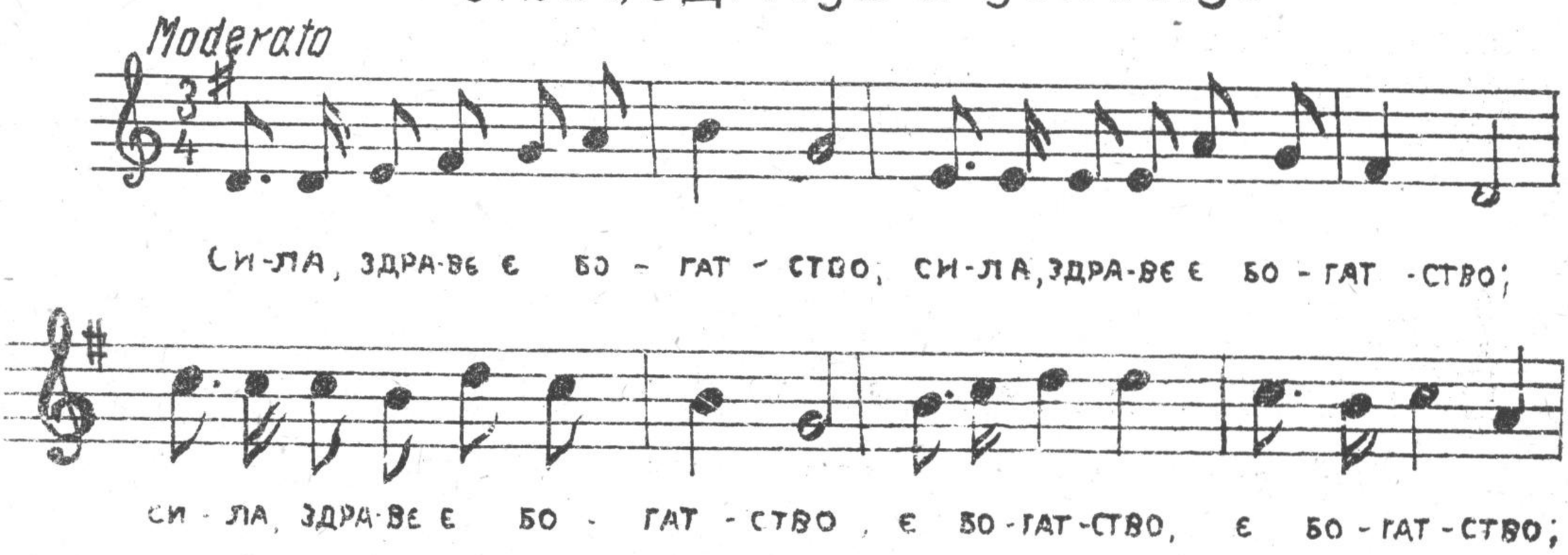

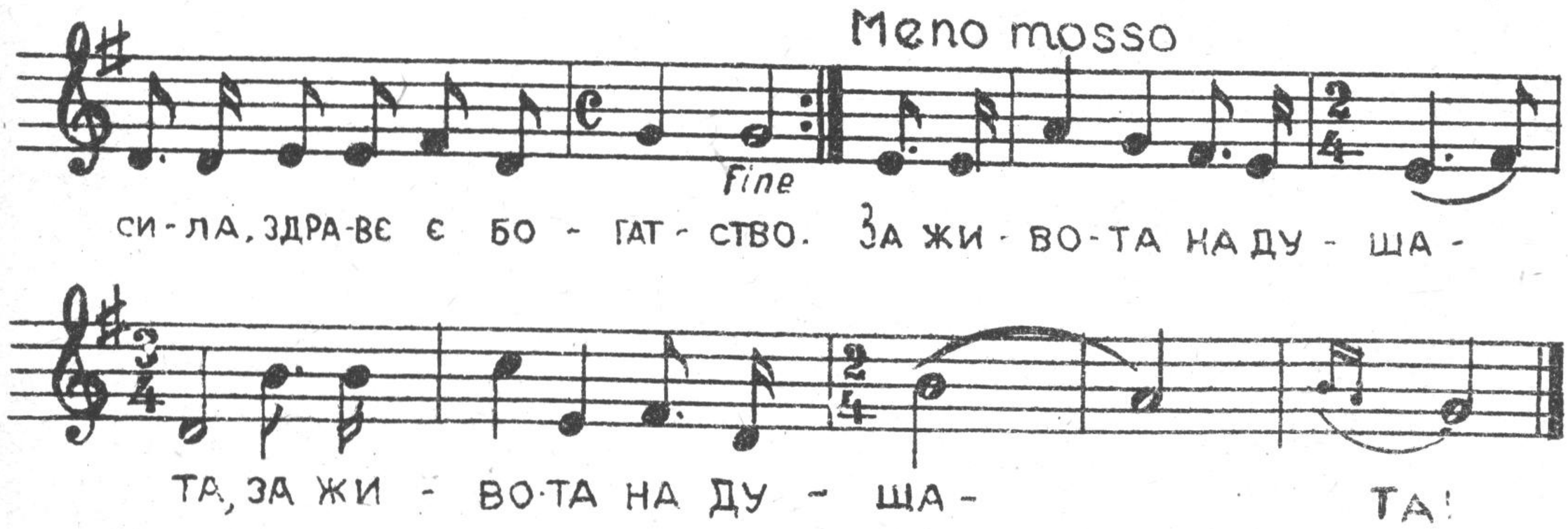
Meno mosso
Fine
СИ-ЛА, ЗДРА-ВЕ Є БО - ГАТ - СТВО. ЗА ЖИ - ВО-ТА НА ДУ - ША -
ТА, ЗА ЖИ - ВО-ТА НА ДУ - ША - ТА!
D.C. al Fine

ПРАВДА

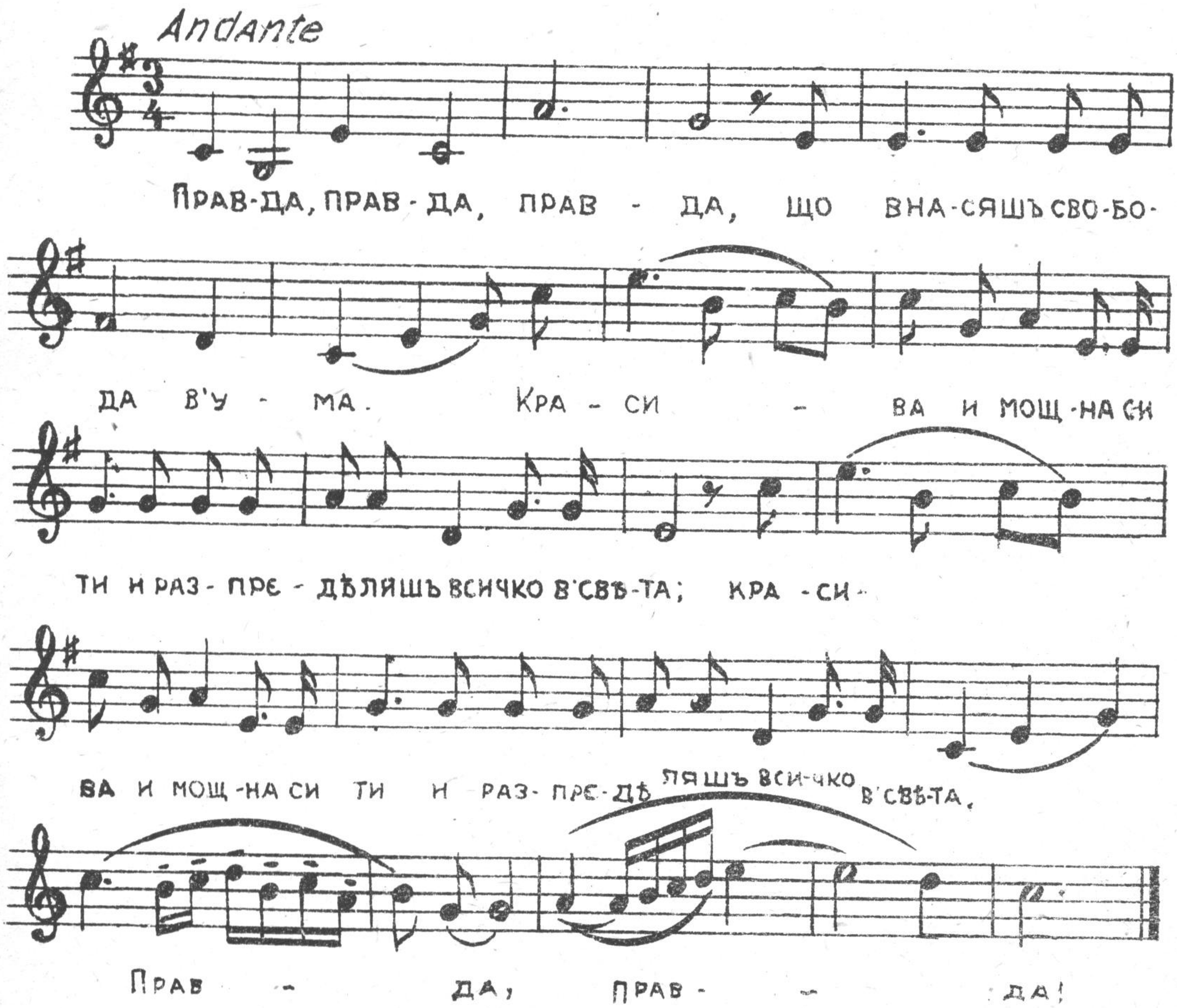
Andante
ПРАВ-ДА, ПРАВ - ДА, ПРАВ - ДА, ЩО ВНА-СЯШЪ СВО-БО-
ДА В'У - МА. КРА - СИ - ВА И МОЩ-НА СИ
ТИ И РАЗ - ПРЕ - ДѢЛЯШЪ ВСИЧКО В'СВЪ-ТА; КРА - СИ -
ВА И МОЩ-НА СИ ТИ И РАЗ- ПРЕ-ДѢЛЯШЪ ВСИ-ЧКО В'СВЪ-ТА.
ПРАВ - ДА, ПРАВ - ДА!

ТАМЪ ДАЛЕЧЕ

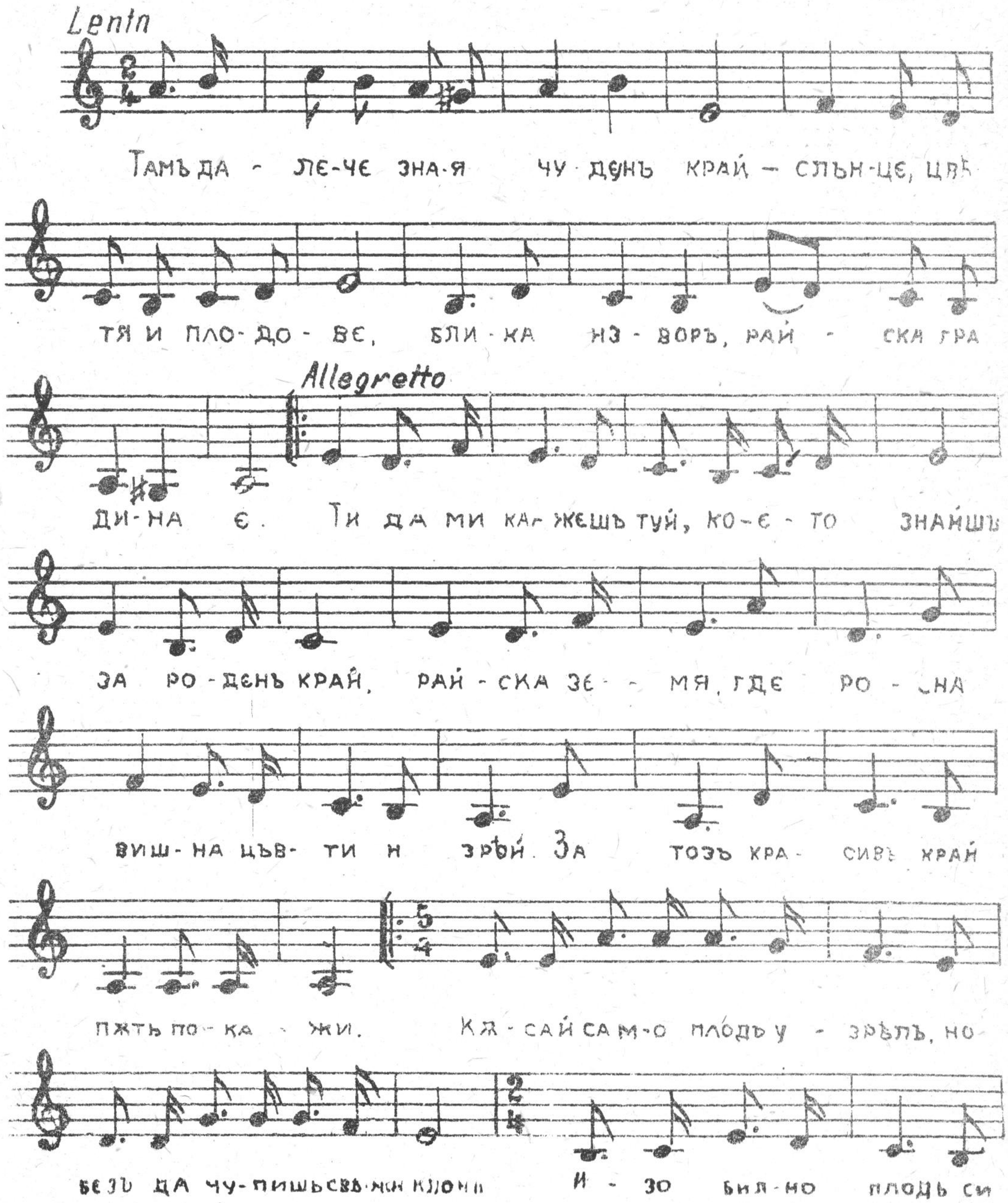
Lento
Тамъ да - ле-че зна-я чу-денъ край - слън-це, цвѣ
тя и пло-до-ве, бли-ка из-воръ, рай - ска гра
Allegretto
ди-на е. Ти да ми ка-жешъ туй, ко-е - то знайшъ
за ро-денъ край, рай-ска зе - мя, где ро - на
виш-на цъв-ти и зрѣй. За тозъ кра-сивъ край
пжть по-ка - жи. Кж-сай сам-о плодъ у - зрѣлъ, но
безъ да чу-пишъ свѣ-жи клони и - зо бил-но плодъ си

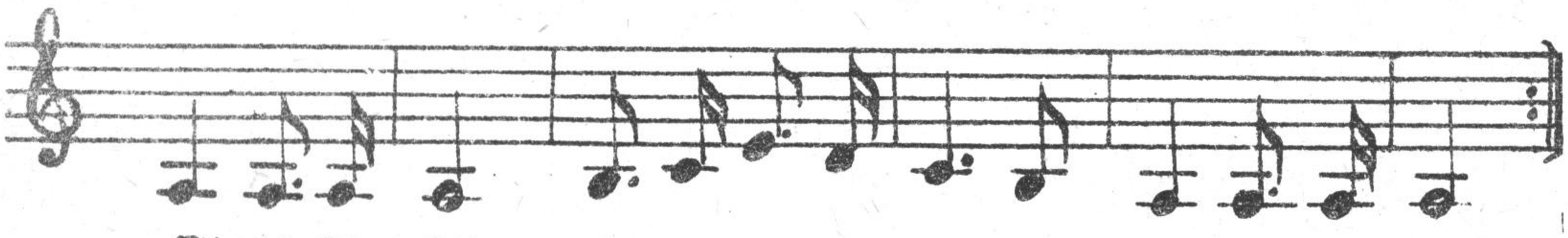
ТИ НА-ВЕ-РИ И НА ВСИЧ-КИ С'РА-ДОСТЬ ГО ЗА-НЕ-СИ.

ДО-ЩЕ ДЕНЬ

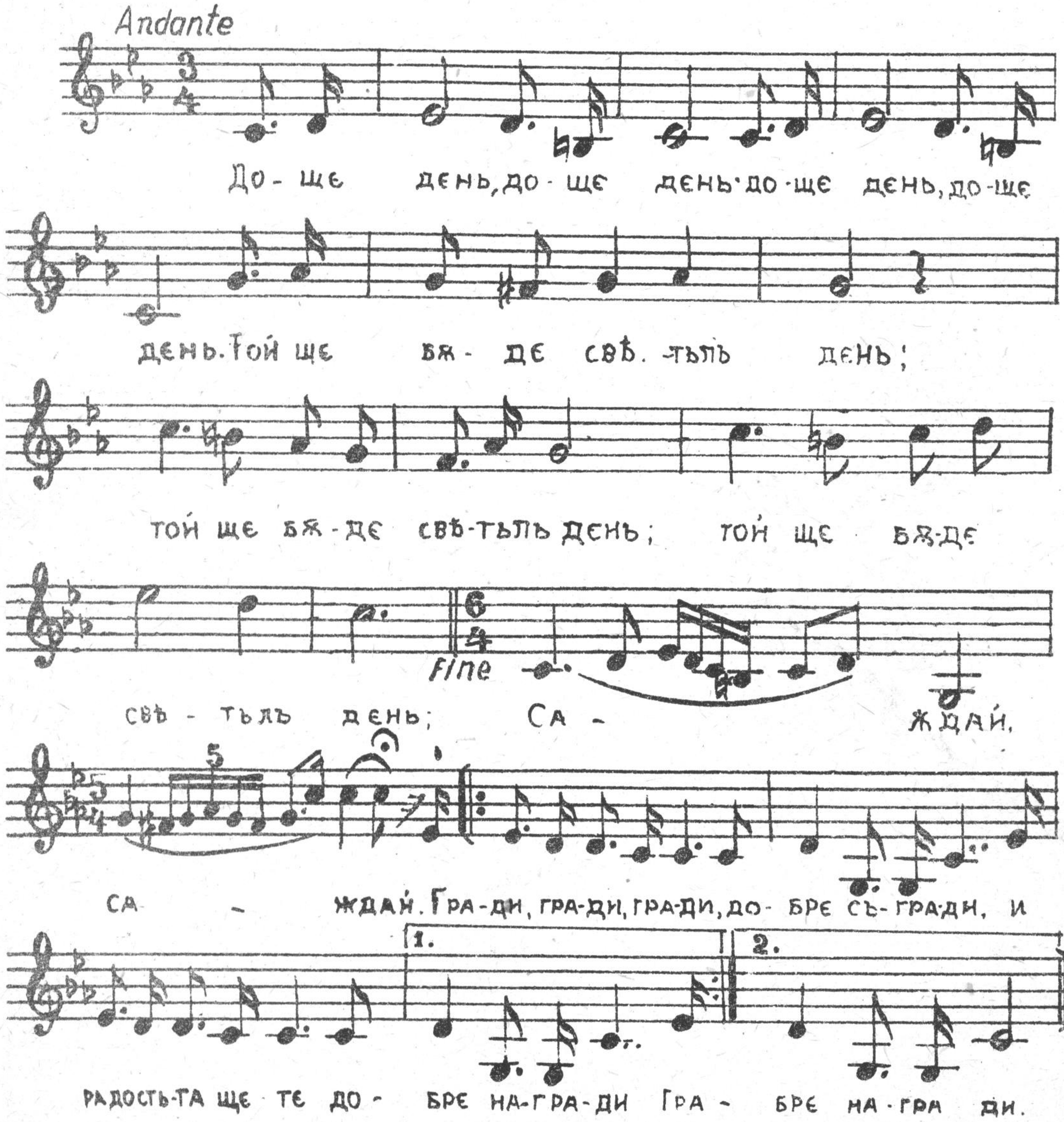

До-ще день, до-ще день, до-ще день, до-ще
день. Той ще бѫ-де свѣ-тьль день;
той ще бѫ-де свѣ-тьль день; той ще бѫ-де

свѣ-тьль день; Са-ждай,
са-ждай. Гра-ди, гра-ди, гра-ди, до-бре съ-гра-ди, и

радость-та ще те до-бре на-гра-ди гра-бре на-гра-ди.

D.C. al fine

ЦВѢТЯТА ЦЪВТѢХА

Andantino

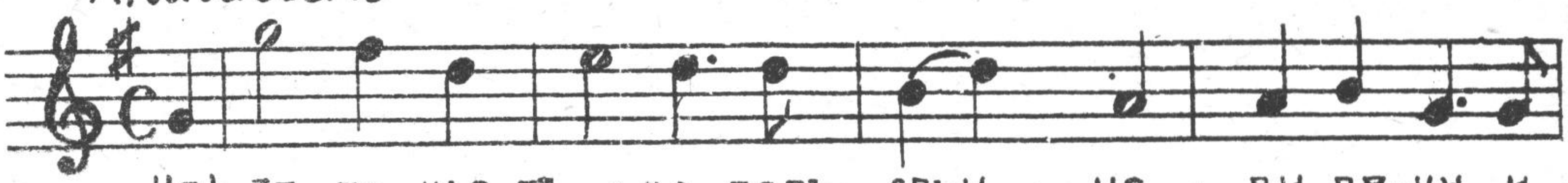

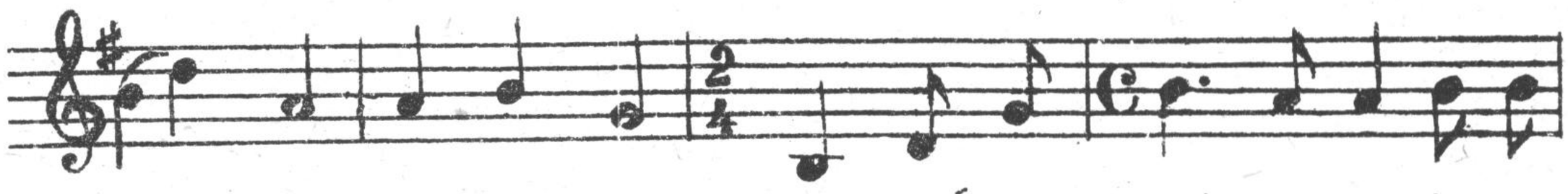

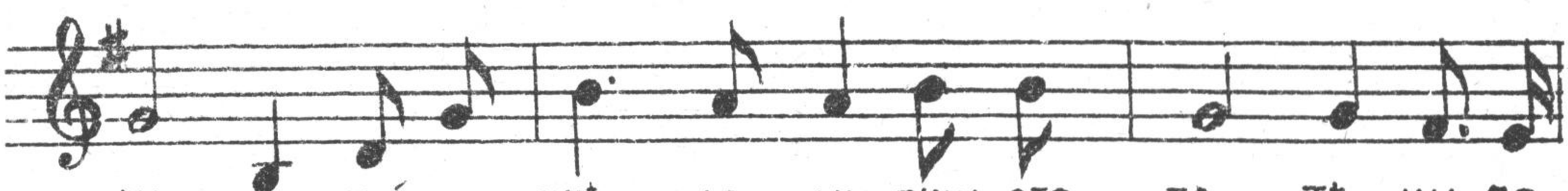

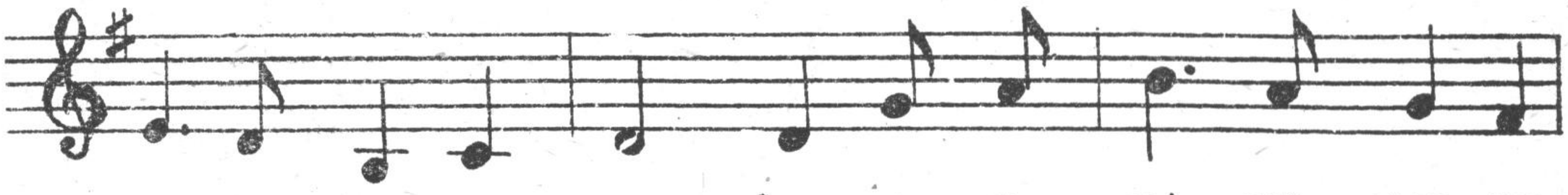

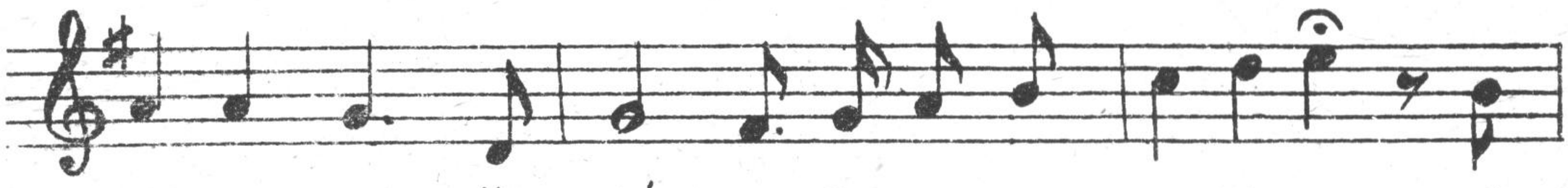

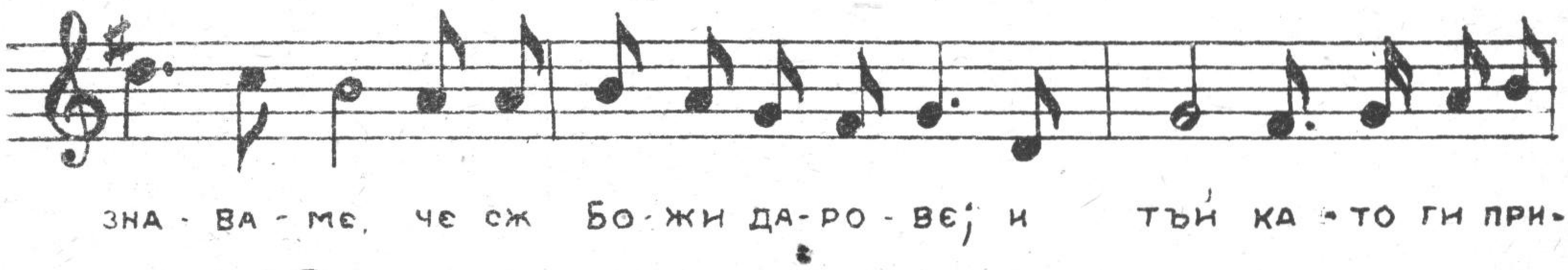

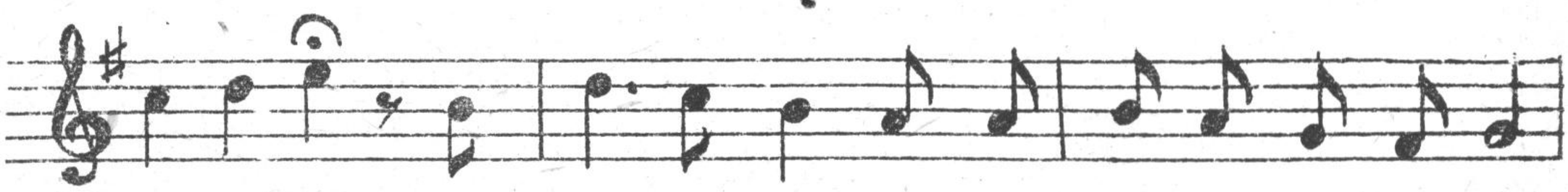

ЗОВЪ НА ПЛАНИНАТА

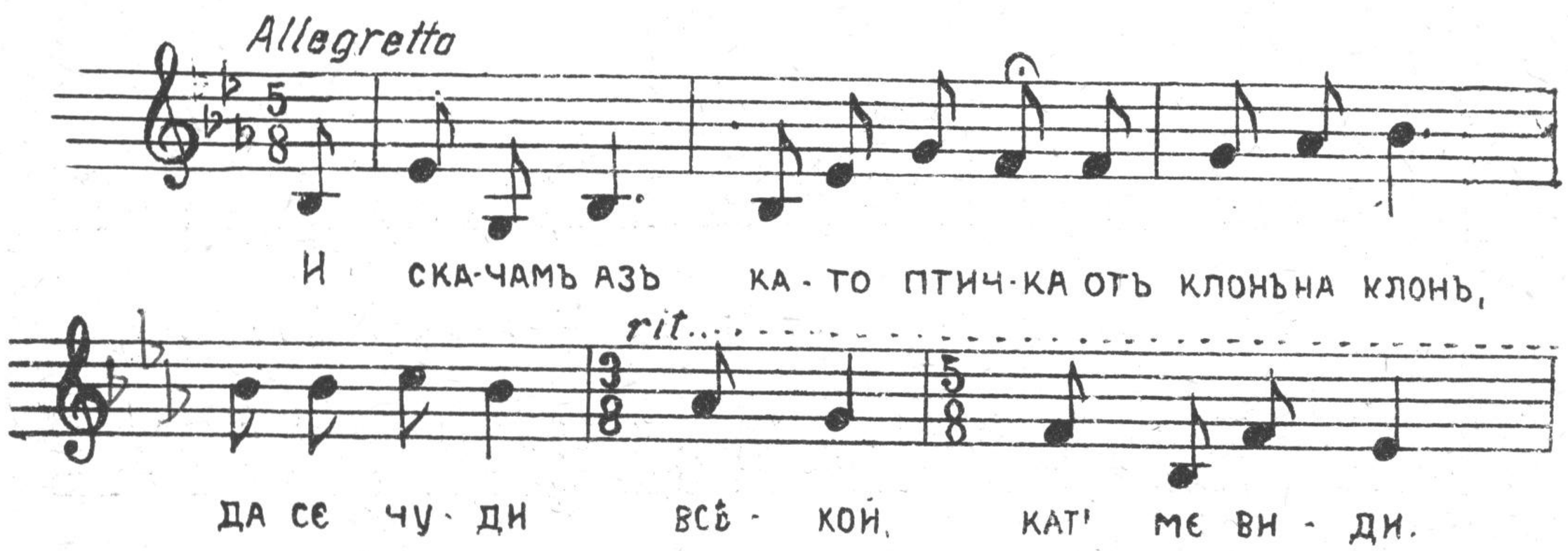

2 Запѣвамъ азъ пѣсень чудна за слънцето;
Бистри изворчета зашумяватъ.

3 И виждамъ азъ „връхъ изправенъ предъ менъ стои,
Той зове ме кротко тамъ нагоре.

ПРОЛѢТЬ

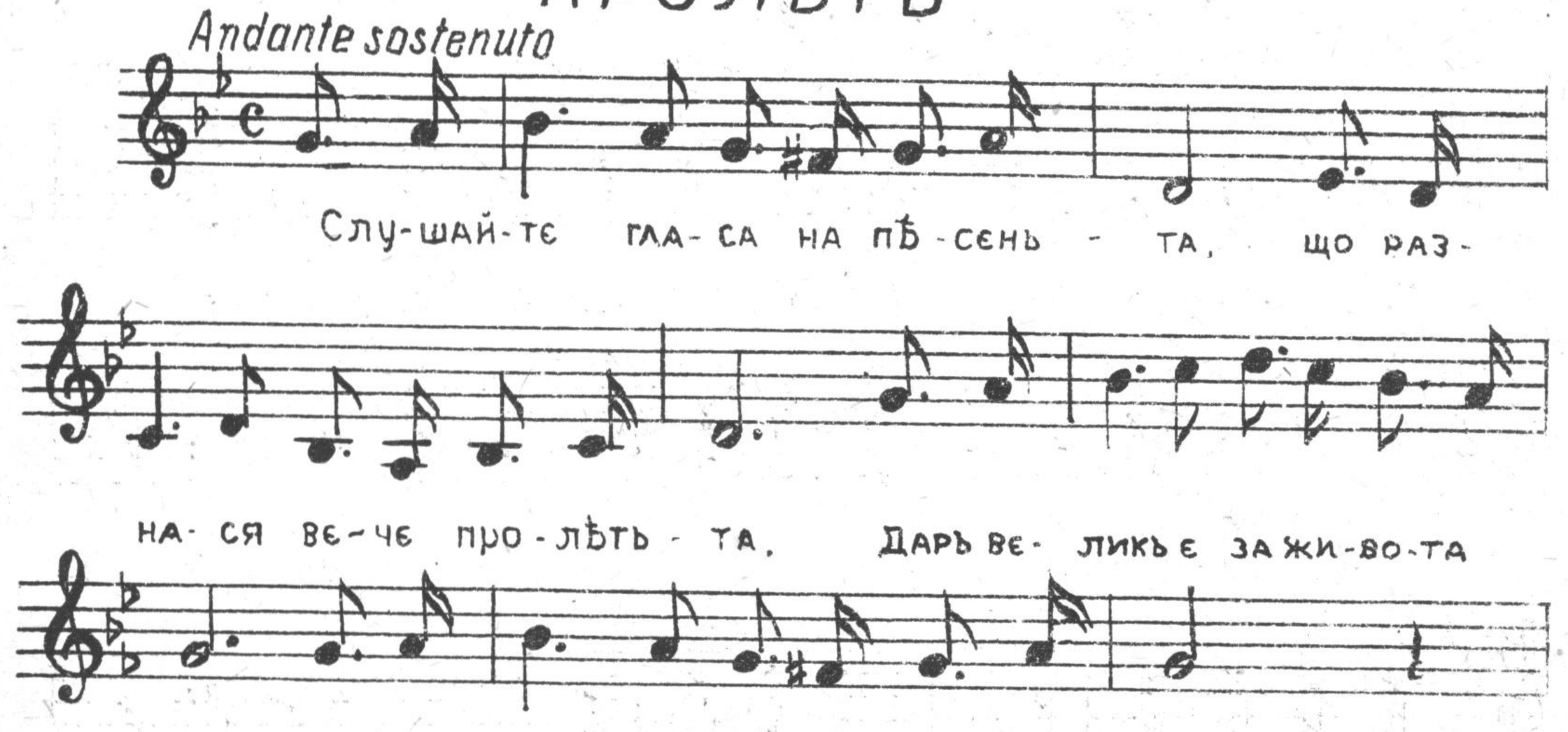

КРАСНВЬ Е ЖНВОТА

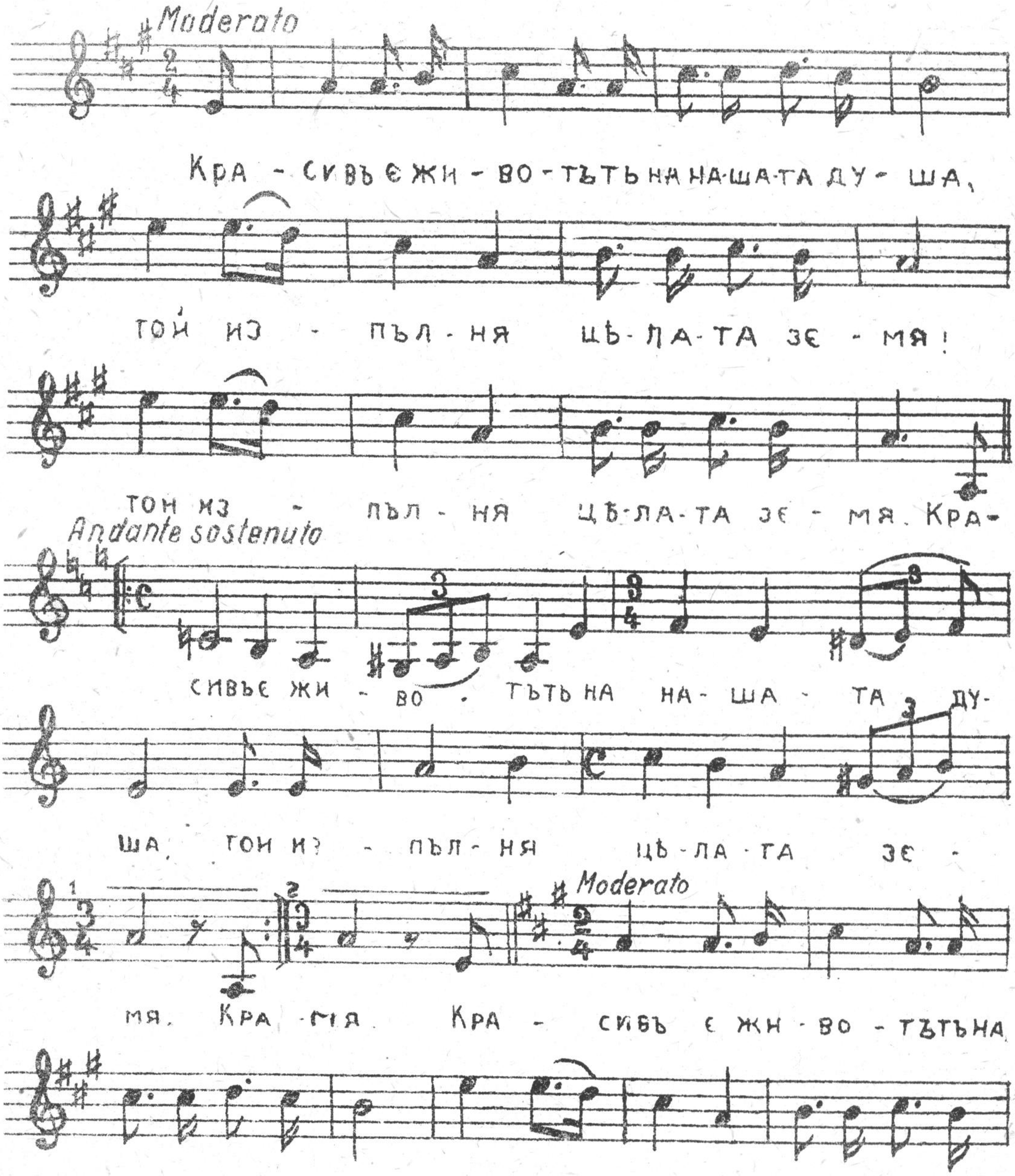

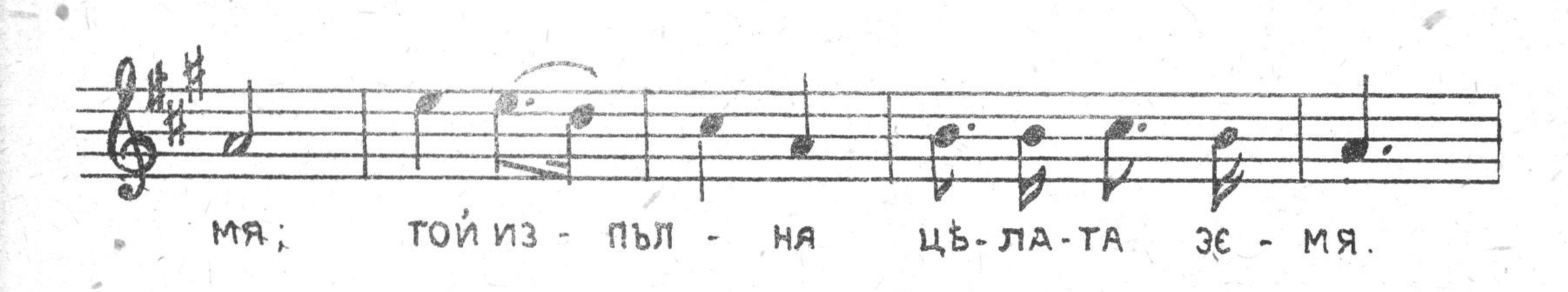

ПѢСЕНЬ НА СВѢТЛИЯ ПЪТЬ

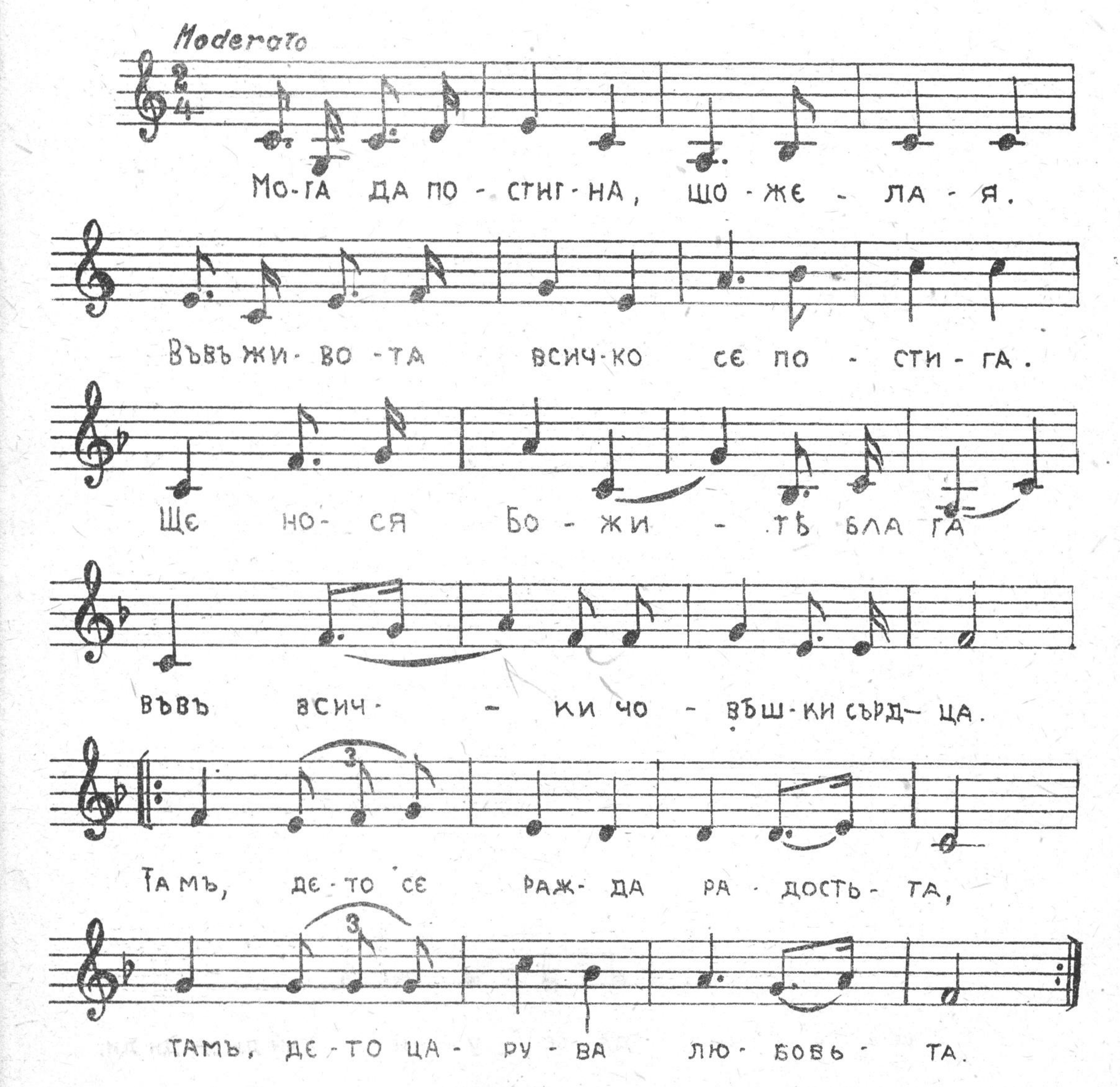

ДУХАЙ ВЪТРЕ

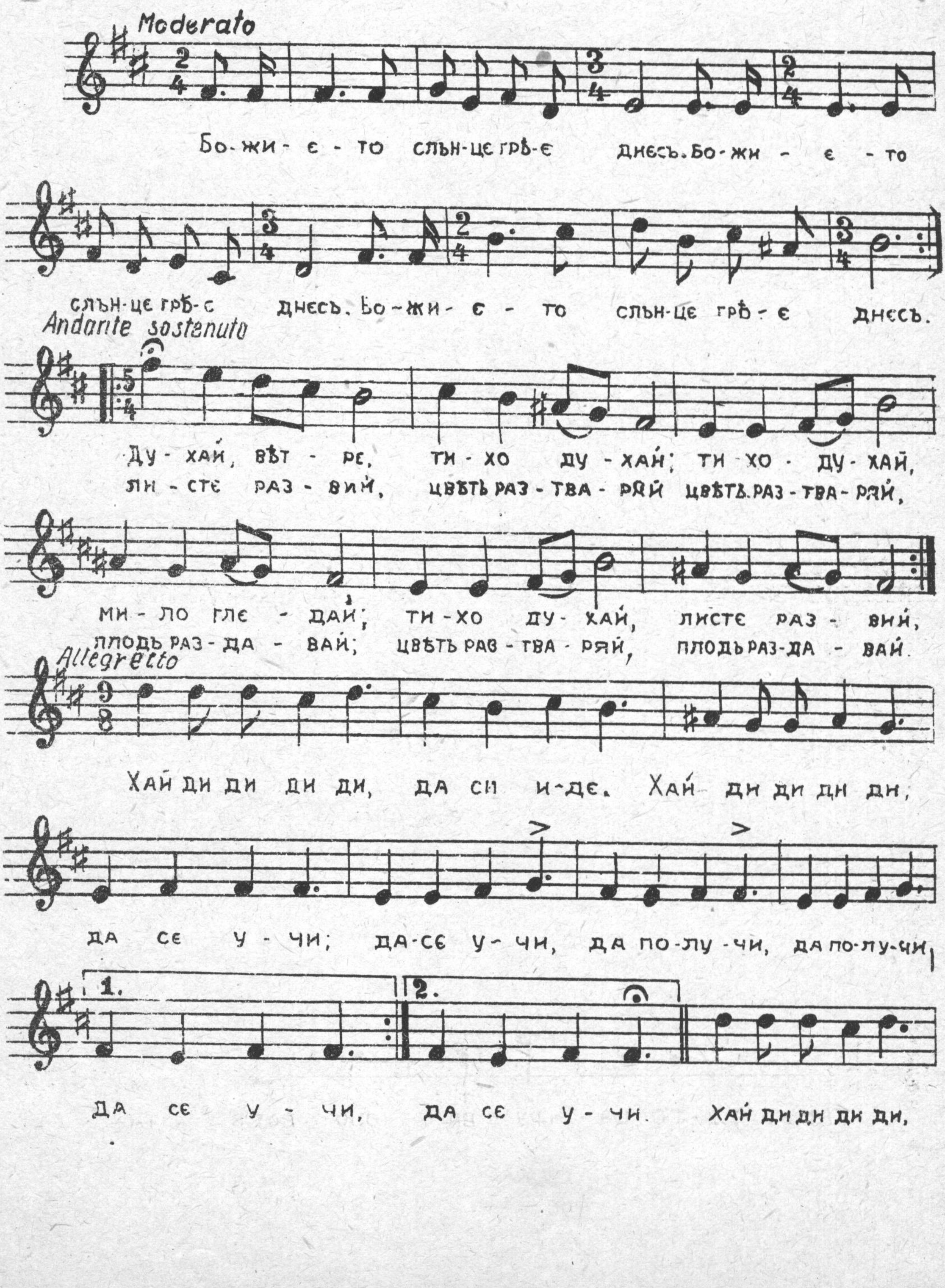
Moderato
Бо-жи-е-то слън-це грѣ-е днесъ. Бо-жи-е-то
слън-це грѣ-е днесъ. Бо-жи-е-то слън-це грѣ-е днесъ.
Andante sostenuto
Ду-хай, вѣт-ре, ти-хо ду-хай; ти-хо ду-хай,
лис-тѣ раз-вий, цвѣтъ раз-тва-ряй цвѣтъ раз-тва-ряй,
ми-ло гле-дай; ти-хо ду-хай, листе раз-вий,
плодъ раз-да-вай; цвѣтъ раз-тва-ряй, плодъ раз-да-вай.
Allegretto
Хай ди ди ди ди, да си и-де. Хай ди ди ди ди,
да се у-чи; да-се у-чи, да по-лу-чи, да по-лу-чи,
1.
2.
да се у-чи, да се у-чи. Хай ди ди ди ди,

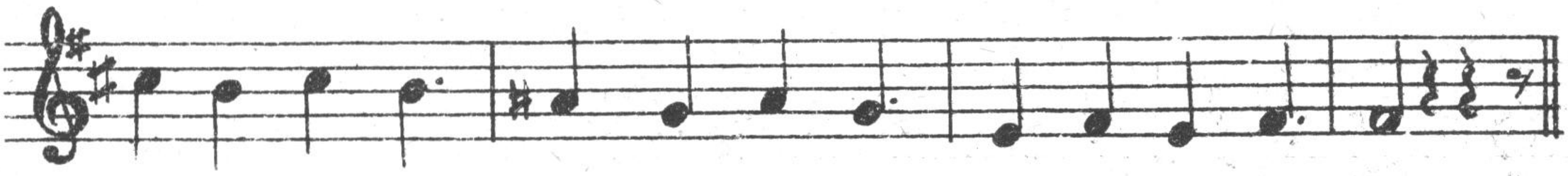
ДА СИ Н - ДЕ, ДА СИ Н- ДЕ, ДО - БРО ДА ВИ - ДИ.

МОГА ДА ЛЮБЯ

Andante maestoso
Азъ мо - га да лю - бя, до - бъръ да ста - на;

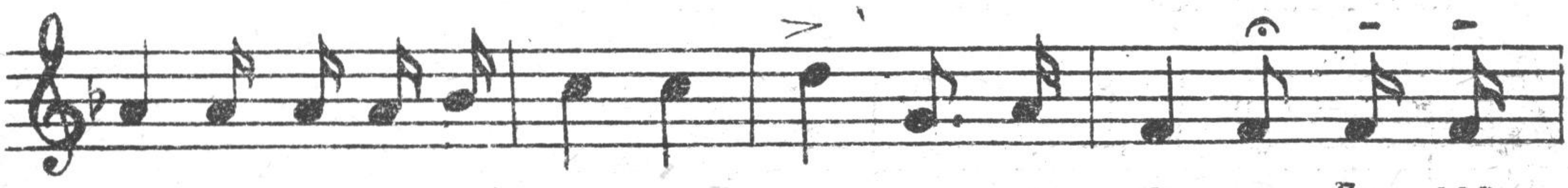
азъ мо - га да о - би - чамъ, си - лен да ста - на. Лю - бовь -

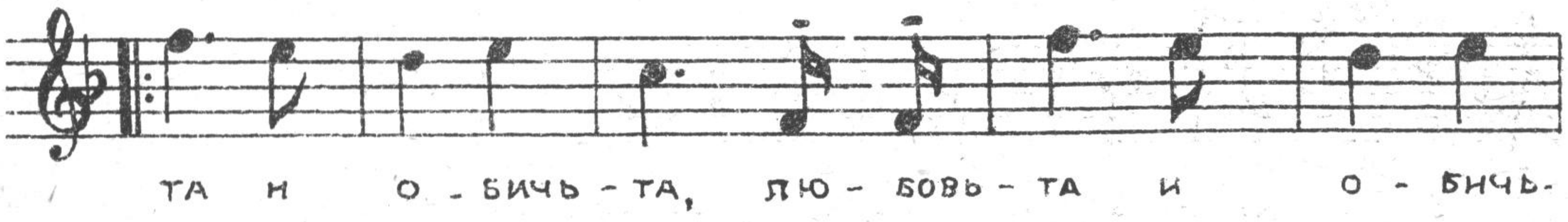
та и о - бичь - та, лю - бовь - та и о - бичь -

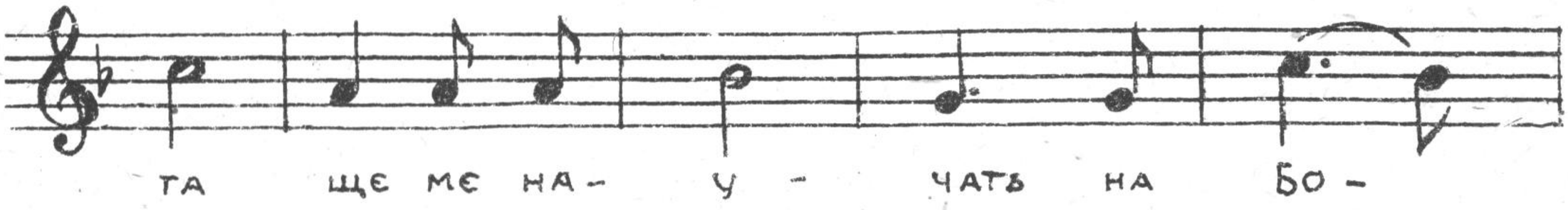
та ще ме на - у - чать на бо -

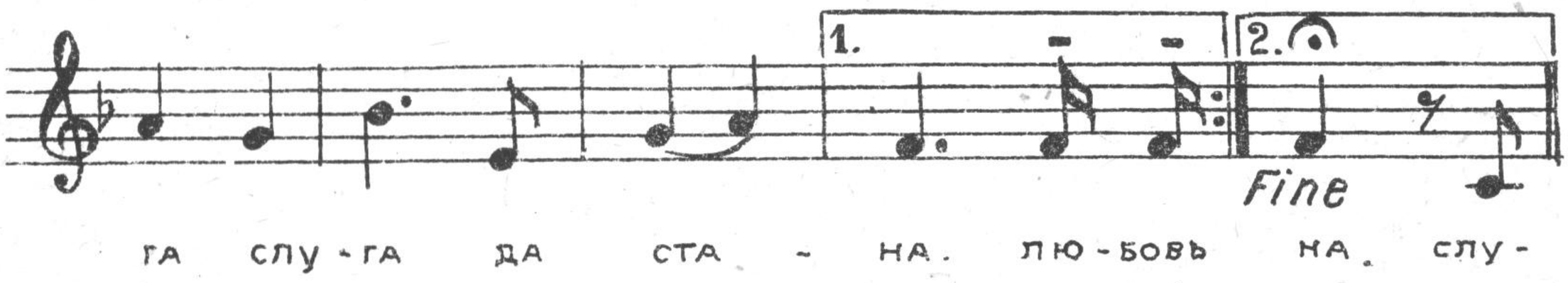
1.
2.
Fine
га слу - га да ста - на. лю - бовь на. слу -

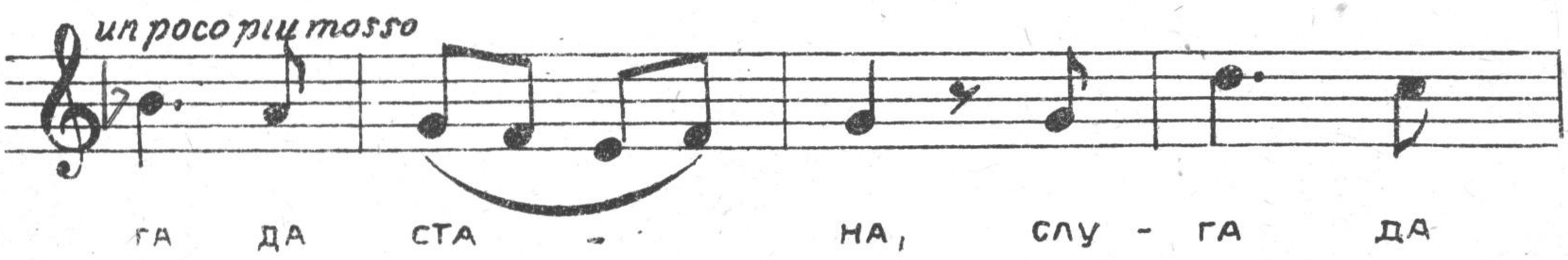
un poco più mosso
га да ста - на, слу - га да

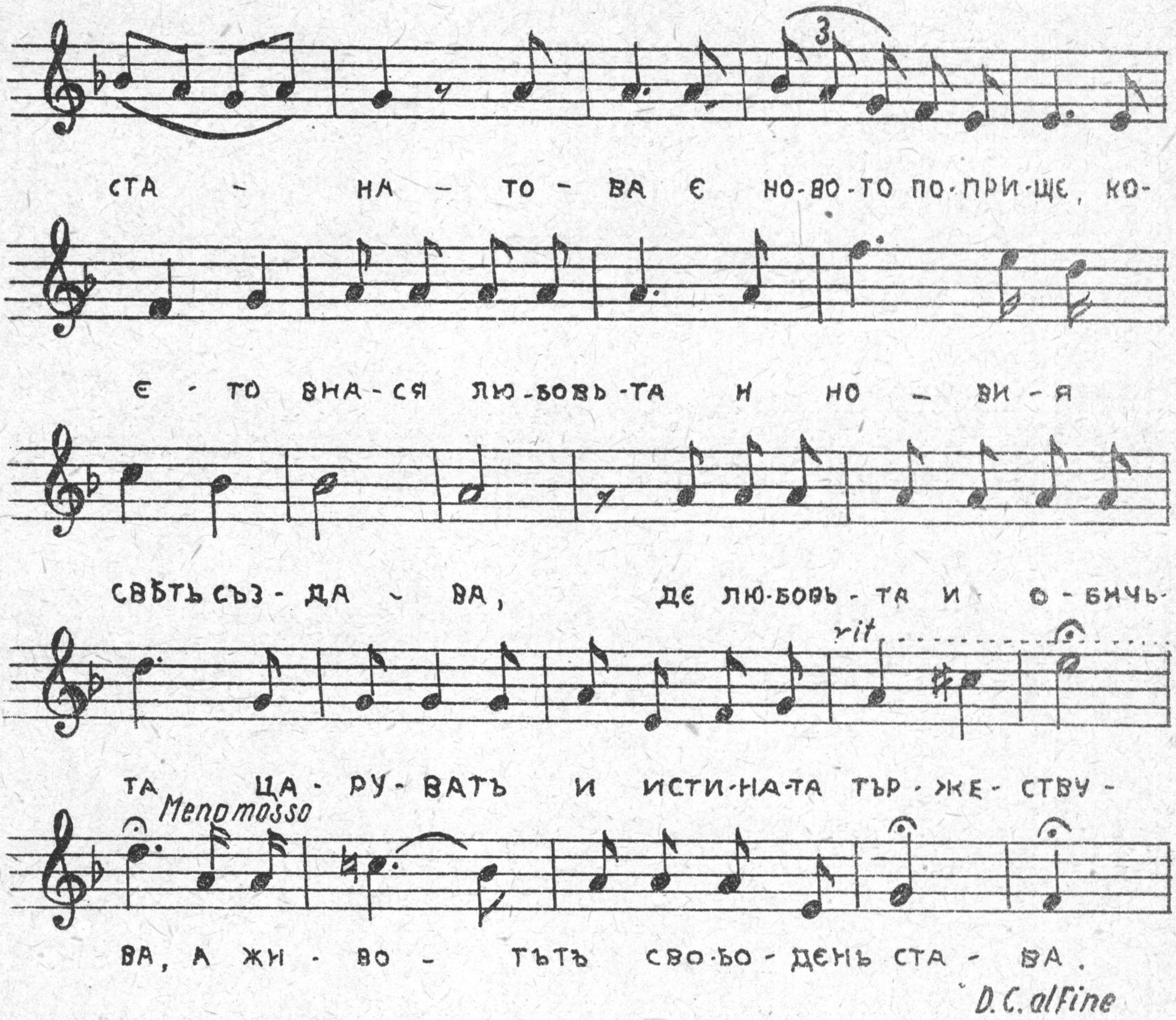
СТА - НА - ТО - ВА Є НО-ВО-ТО ПО-ПРИ-ЩЕ, КО-
Є - ТО ВНА-СЯ ЛЮ-БОВЬ-ТА И НО - ВИ - Я
СВЪТЬ СЪЗ - ДА - ВА, ДЕ ЛЮ-БОВЬ - ТА И О - БИЧЬ-
rit
ТА ЦА - РУ - ВАТЪ И ИСТИ-НА-ТА ТЪР - ЖЕ - СТВУ -
Meno mosso
ВА, А ЖИ - ВО - ТЪТЪ СВО-БО - ДЕНЬ СТА - ВА.
D.C. al Fine

СКИТАХЪ СЕ ПО ГОРИ И ПЛАНИНИ.

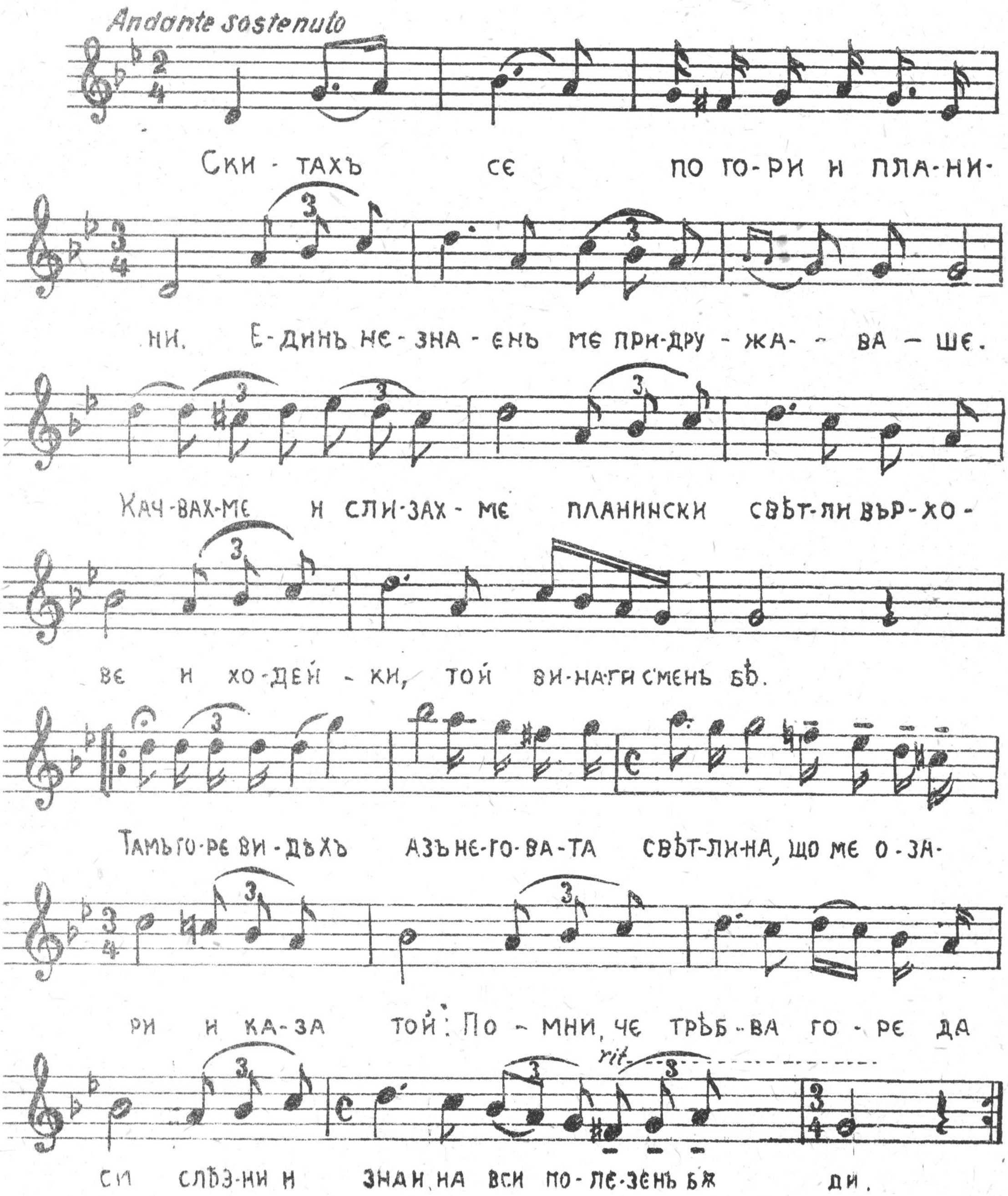

Буря

30

Moderato

Тж - жна ми є ду - ша - та. Скрьбь, печаль ме об-

зе - мать. Сил - на бу - ря в'мєнь се по - вдиг - на,

но ни - ко - го не об - ви - ня - вамъ азъ.

Бу - ря-та є бу - ря, но в'мєнъ є той.

Бу - ря-та мєнъ раз - би - ра, но и

азъ я раз-би - рамъ. Бу-ря-та ме раз- тър-сва за до-

бро - то, що є въвъ мєнъ, за до - бро - то, що є въвъ мєнъ.

РАНЕНЪ ЧАСЪ

Andante sostenuto

Ра - нен ъ часъ е; всич - ко пѣй, треп -

ти. Сълн-це грѣй, рад-ва се ду - ша-та на свѣ- та

за ве - ли-ка-та лю - бовь. Пѣй, сърд-

ten

це, за-бра-ви скърбь-та и бу-ри-тѣ човѣшки в'то-

ди-венъ часъ. Чуй гла - съть ми! Ве-

ликъ жи-вотъ се раж-да са - мо в'теж - ка - та скрьбь

Ти - ха ра-дость, новъ жи-вотъ но - си та-зи бу-ря на свѣ -

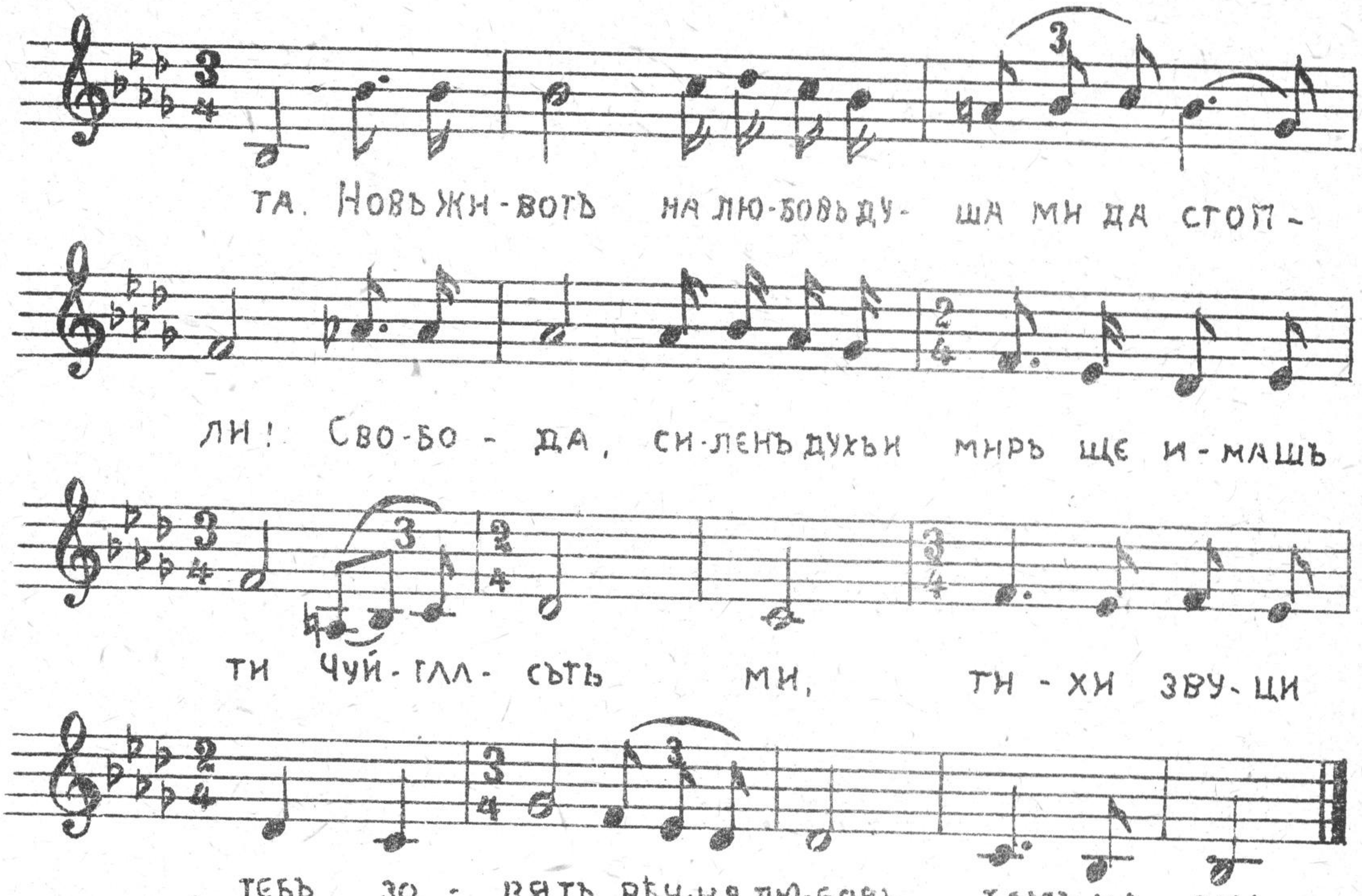

СТУДЕНЬ СИ ТИ!

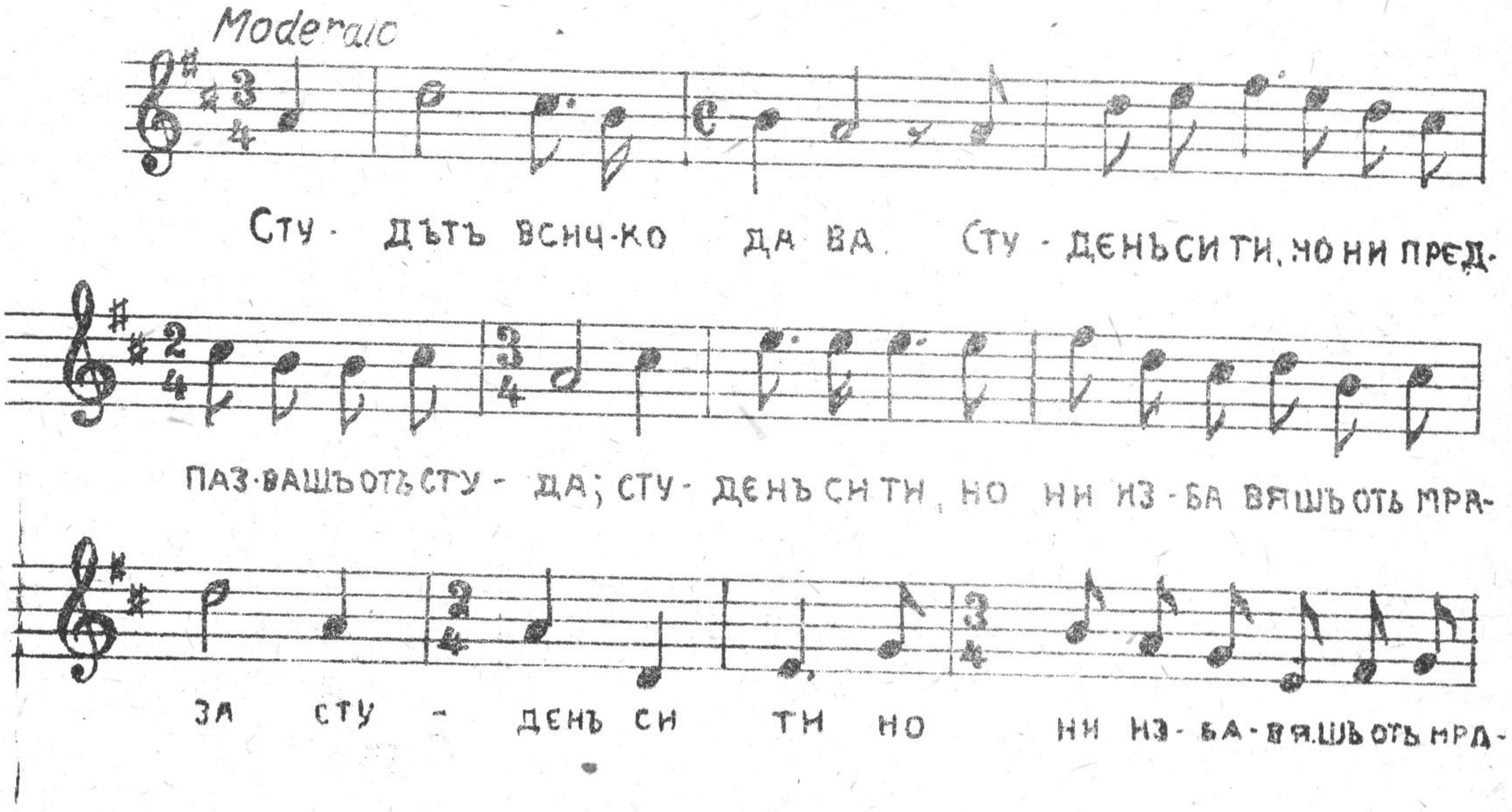

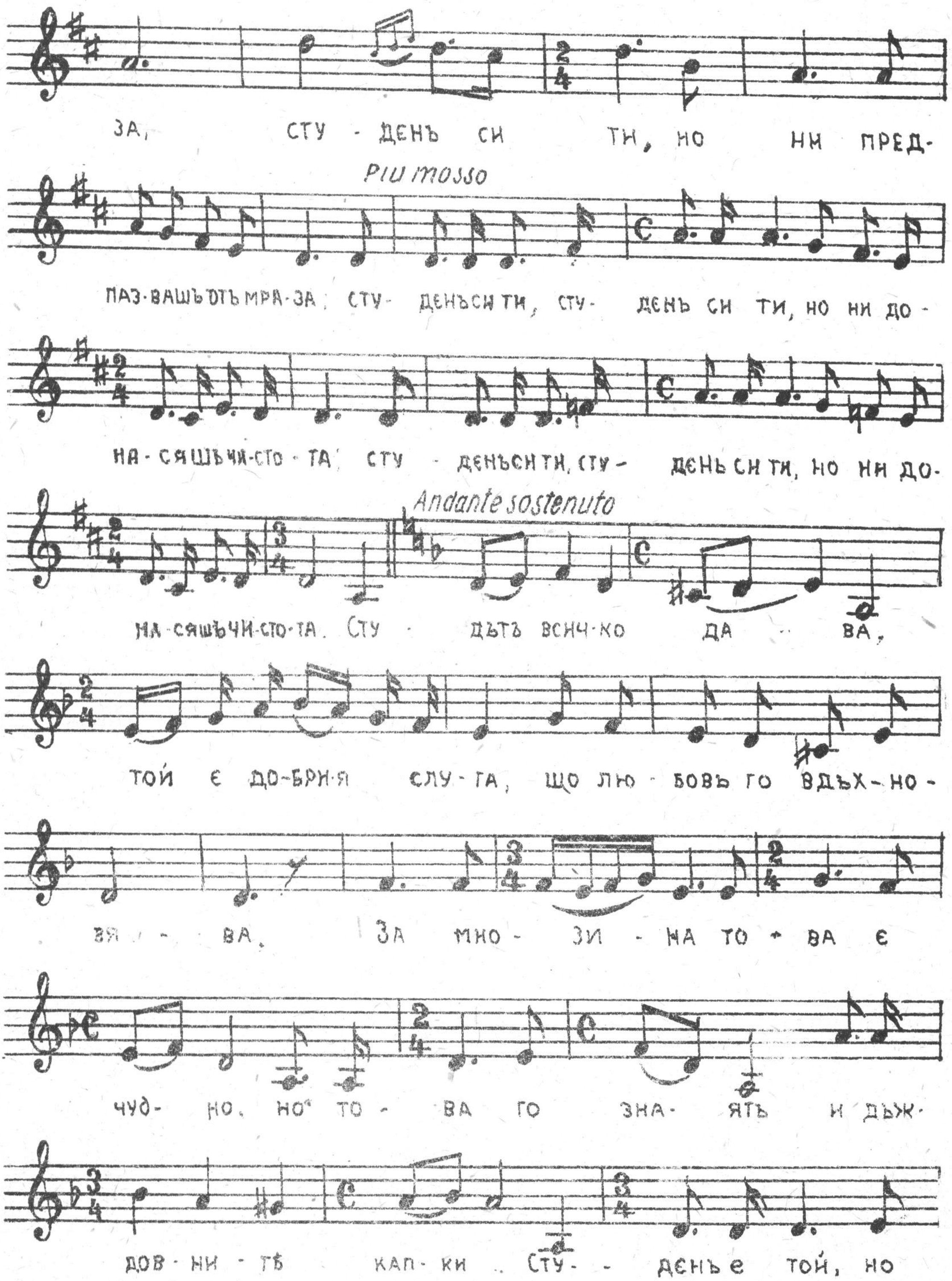
ЗА, СТУ - ДЕНЪ СИ ТИ, НО НИ ПРЕД-
Più mosso
ПАЗ-ВАШЪТЪ МРА-ЗА; СТУ- ДЕНЪ СИ ТИ, СТУ- ДЕНЪ СИ ТИ, НО НИ ДО-
НА-СЯШЪЧИ-СТО-ТА; СТУ - ДЕНЪ СИ ТИ, СТУ- ДЕНЪ СИ ТИ, НО НИ ДО-
Andante sostenuto
НА-СЯШЪЧИ-СТО-ТА. СТУ - ДЪТЪ ВСИЧ-КО ДА - ВА,
ТОЙ Є ДО-БРИ-Я СЛУ-ГА, ЩО ЛЮ-БОВЬ ГО ВДЪХ-НО-
ВЯ - ВА. ЗА МНО- ЗИ - НА ТО - ВА Є
ЧУД- НО, НО ТО - ВА ГО ЗНА- ЯТЬ И ДЪЖ-
ДОВ-НИ-ТЕ КАП-КИ .. СТУ- - ДЕНЬ Е ТОЙ, НО

НИ · ПРѢД - ПАЗ - ВА СТЪ СТУ - ДА И ВСѢ - КО - ГА

rit

СЛУ - - ША ГЛА - СА НА О - БИЧЬ - ТА. СТУ-

Molto sostenuto *Andante sostenuto*

ДЕНЪ СИ ТИ, НО НИ ИЗ - БА - ВЯШЪ ОТЪ МРА-

ЗА И НО - СИШЪ СА - МО ТО - ВА, КО -

Е - ТО СВѢ - ТЛИ - НА - ТА ТИ ДА - ВА.

Твой - та дре - ха е бѣ - ла. Сту ДЕНЪ СИ

ТИ, НО НИ ИЗ - БА - ВЯШЪ ОТЪ МРА - ЗА

Confuoso

ОТЪ - ВѢ - КА СЖ БН - ЛИ ЗА - ТВО - РЕ - НИ ЗА

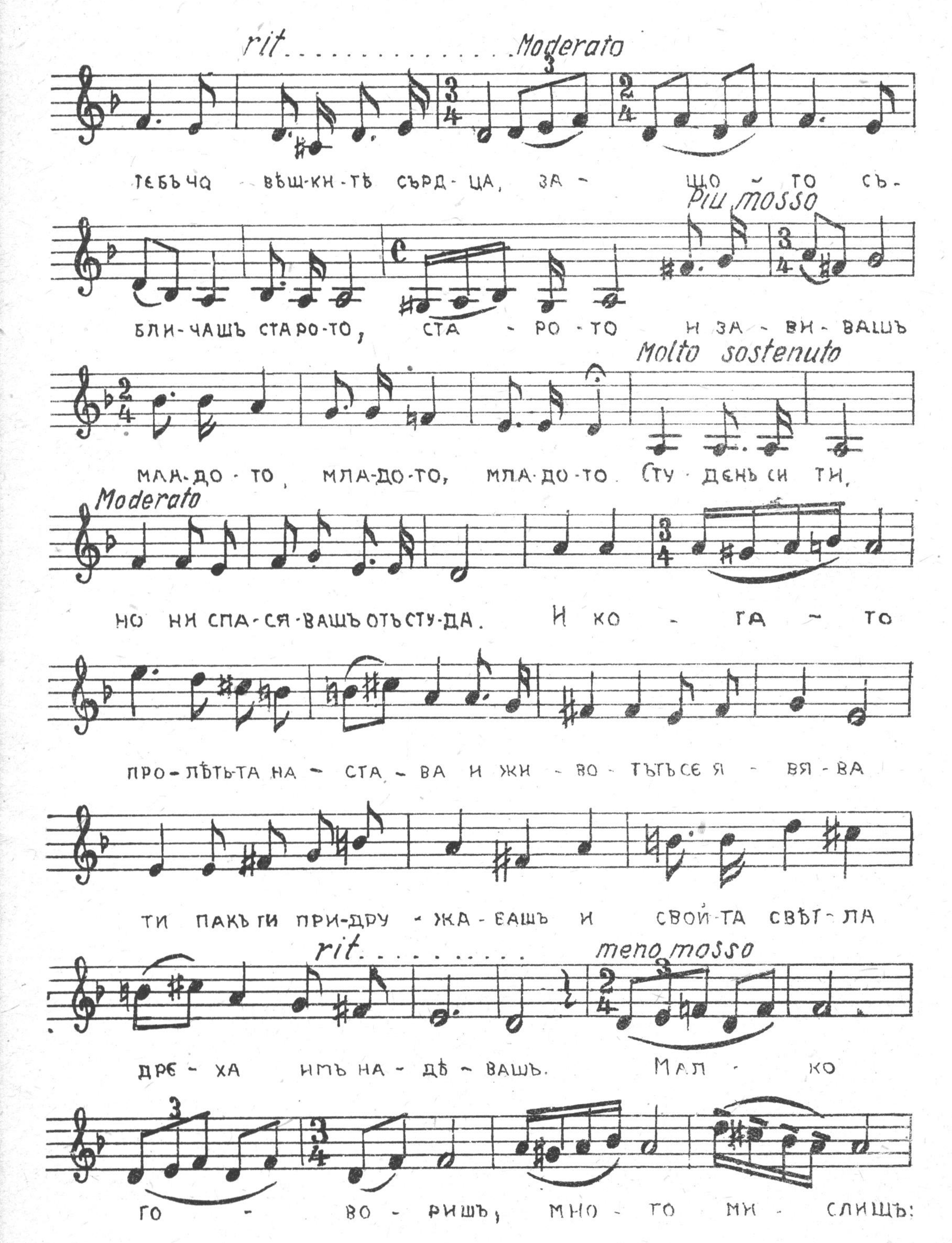
rit. . . . . Moderato
ТЕБЪЧА ВЪШ-КН-ТЪ СЪРД-ЦА, ЗА - ЩО ~ ТО СЪ-
Più mosso
БЛИ-ЧАШЪ СТАРО-ТО, СТА - РО - ТО И ЗА - ВИ - ВАШЪ
Molto sostenuto
МЛА-ДО - ТО, МЛА-ДО-ТО, МЛА-ДО-ТО. СТУ - ДЕНЬ СИ ТИ,
Moderato
НО НИ СПА-СЯ-ВАШЪ ОТЪ СТУ-ДА. И КО - ГА - ТО
ПРО-ЛѢТЬ-ТА НА - СТА - ВА И ЖИ - ВО - ТЪГЪ СЕ Я - ВЯ - ВА
ТИ ПАКЪ ГИ ПРИ-ДРУ - ЖА - ЕАШЪ И СВОЙ-ТА СВѢТ - ЛА
rit. . . . . meno mosso
ДРЕ - ХА ИМЪ НА - ДѢ - ВАШЪ. МАЛ - КО
ГО - ВО - РИШЪ, МНО - ГО МИ - СЛИШЪ:

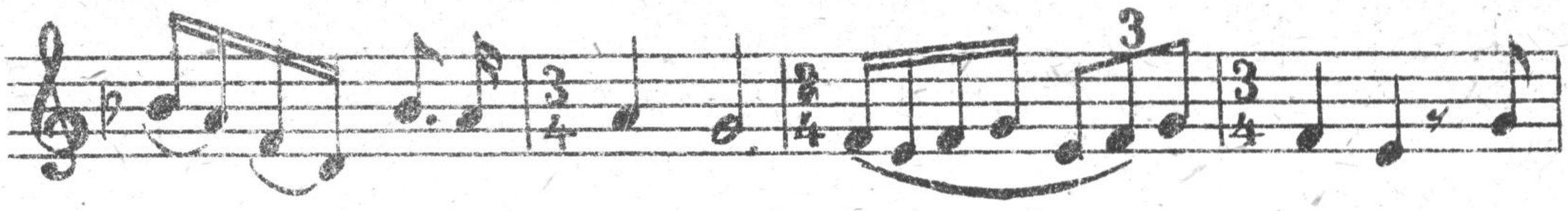

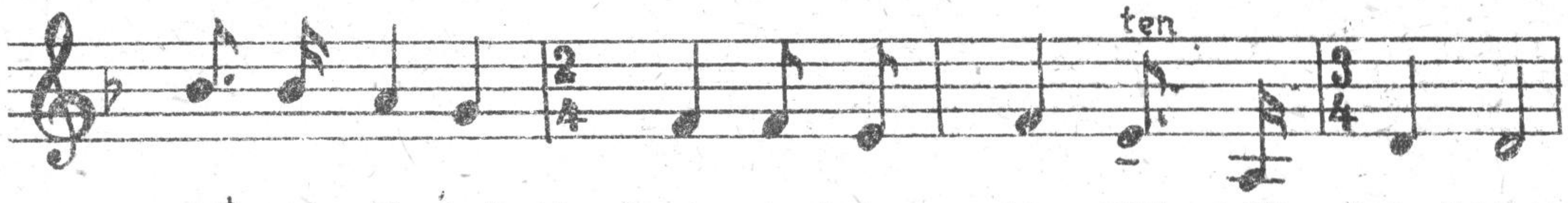

СКРЪБЬТА И СТРАННИКЪТЪ

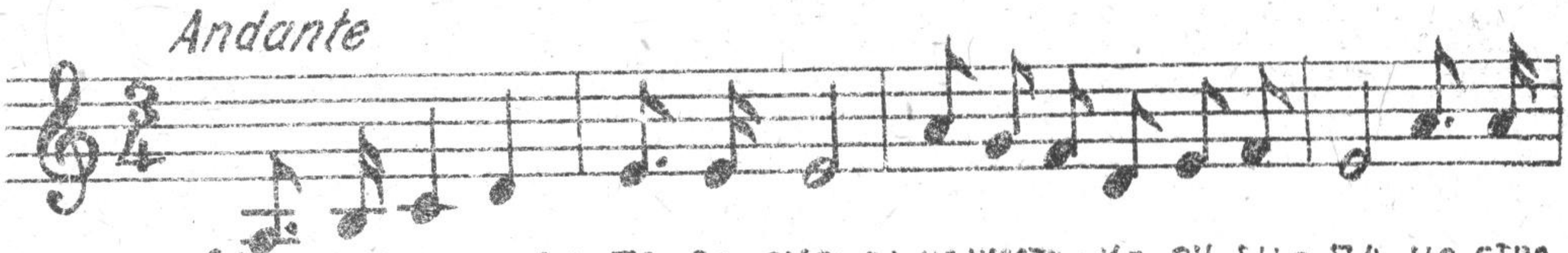

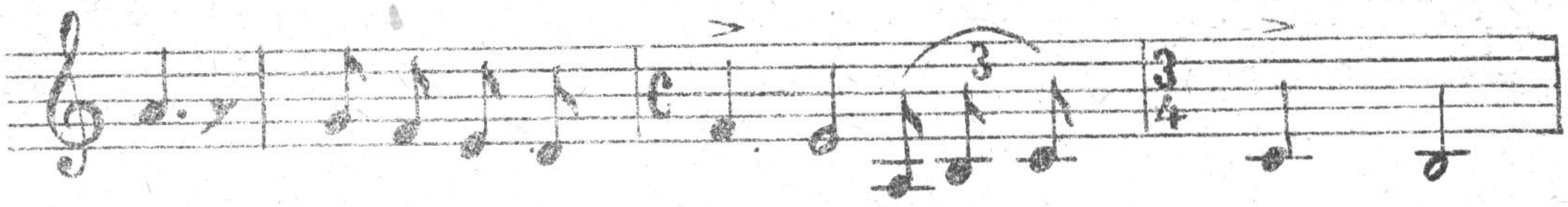

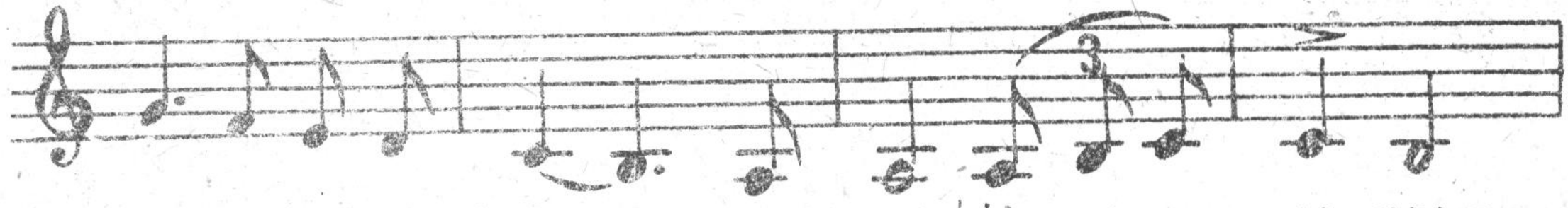

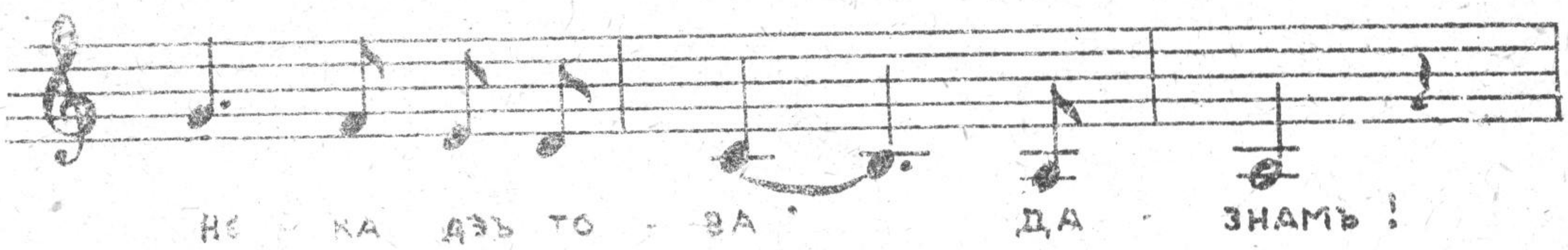

Cantabile

„Мяч - но мо - же мень нѣ - кой да о -

Molto sostenuto *Cantabile*

би - ча. Тамъ е скръбь-та. Кой сърд це - то

си от - ва - ря и при - е - ма ме до - бре,

са - мо той мо - же жи - во - та

Moderato-recitativo

да раз - би - ра. Страшенъ е и стръ - менъ е

пя - тя, по кой-то вър - вя. Мяч - но

мо - же да ме сле - два нѣ - кой тамъ, а за смърт - ния

не - въз - мож - но е поч - ти. Нѣ - кой пъкъ,

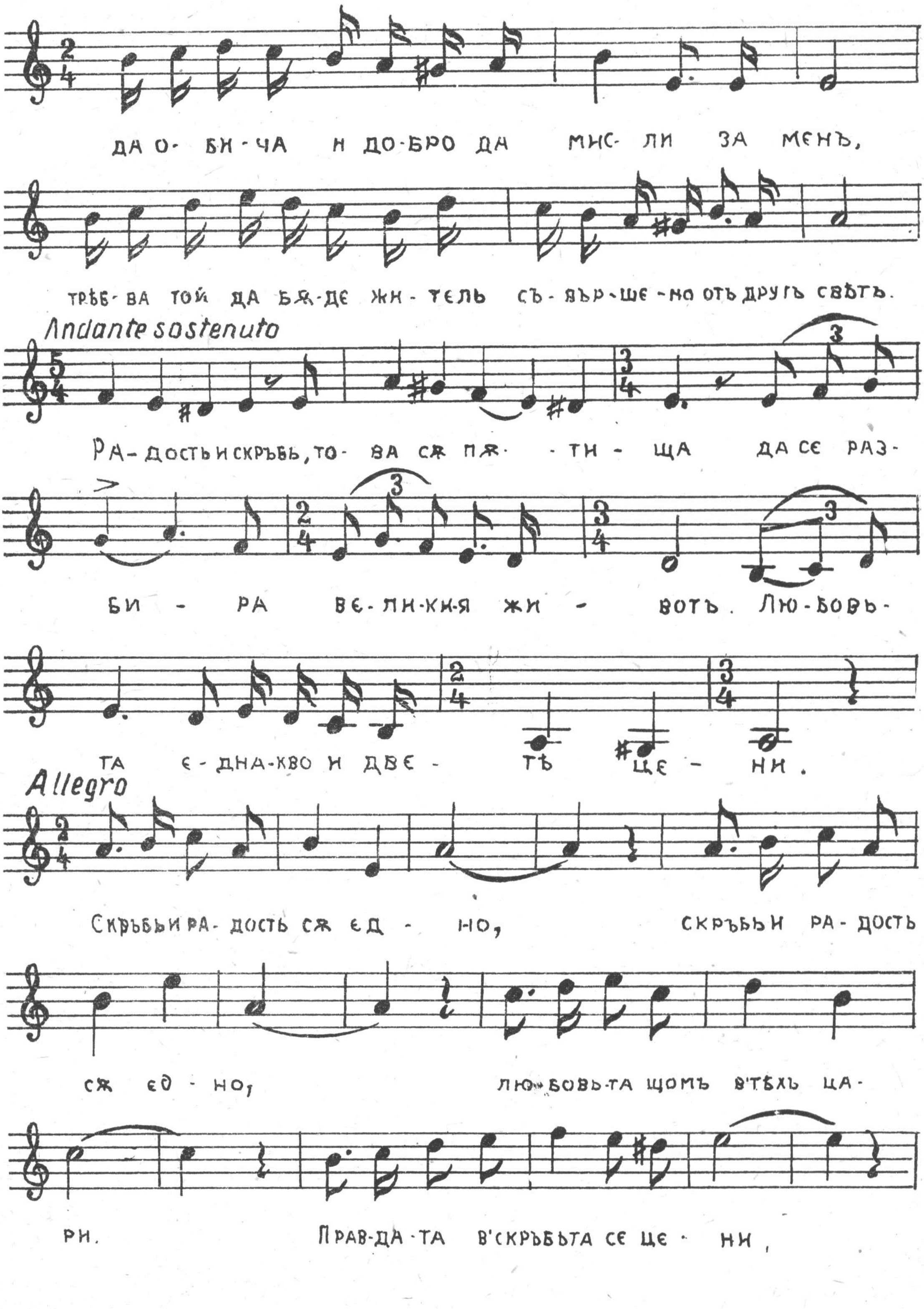
ДА О- БИ-ЧА И ДО-БРО ДА МИС- ЛИ ЗА МЕНЪ,
ТРЪБ-ВА ТОЙ ДА БЯ-ДЕ ЖИ-ТЕЛЬ СЪ-ВЪР-ШЕ-НО ОТЪ ДРУГЪ СВѢТЪ.
Andante sostenuto
РА-ДОСТЬ И СКРЪБЬ, ТО-ВА СЯ ПЯ- -ТИ-ЩА ДА СЕ РАЗ-
БИ-РА ВЕ-ЛИ-КИ-Я ЖИ-ВОТЪ. ЛЮ-БОВЬ-
ТА Е-ДНА-КВО И ДВЕ-ТѢ ЦЕ-НИ.
Allegro
СКРЪБЬ И РА-ДОСТЬ СЯ ЕД-НО, СКРЪБЬ И РА-ДОСТЬ
СЯ ЕД-НО, ЛЮ-БОВЬ-ТА ЩОМЪ В'ТѢХЪ ЦА-
РИ. ПРАВ-ДА-ТА В'СКРЪБЬТА СЕ ЦЕ-НИ,

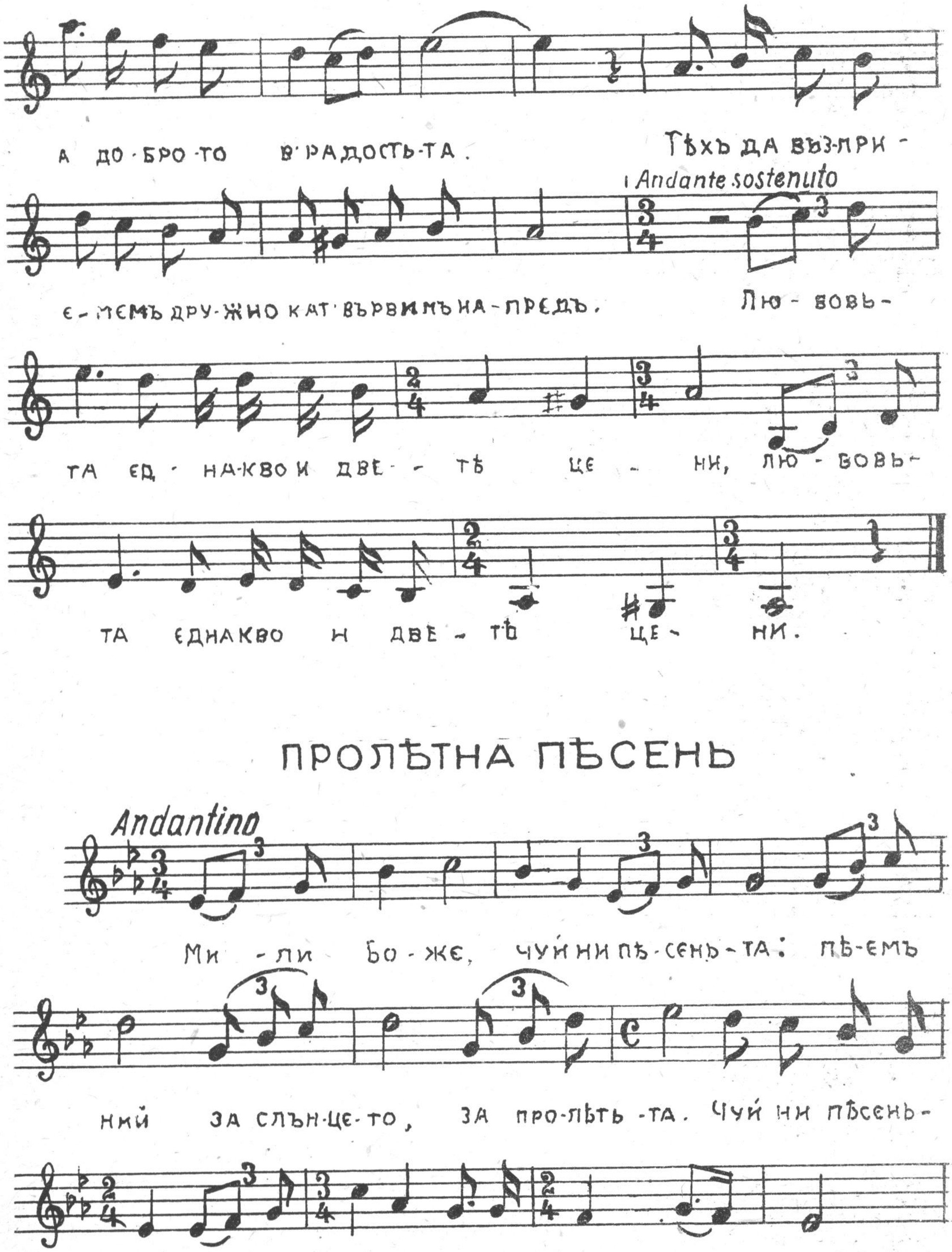
А ДО-БРО-ТО В' РАДОСТЬ-ТА.
ТѢХЪ ДА ВЪЗ-ПРИ-
Andante sostenuto
Є-МЕМЪ ДРУ-ЖНО КАТ' ВЪРВИМЪ НА-ПРЕДЪ.
ЛЮ-БОВЬ-
ТА ЕД-НА-КВО И ДВЕ-ТѢ ЦЕ-НИ, ЛЮ-БОВЬ-
ТА ЕДНАКВО И ДВЕ-ТѢ ЦЕ-НИ.
ПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ
Andantino
МИ-ЛИ БО-ЖЕ, ЧУЙ НИ ПѢ-СЕНЬ-ТА: ПѢ-ЕМЪ
НИЙ ЗА СЛЪН-ЦЕ-ТО, ЗА ПРО-ЛѢТЬ-ТА. ЧУЙ НИ ПѢСЕНЬ-
ТА, ПРО-ЛѢТЬ И-ДЕ, НОВЪЖИ-ВОТЬ НО-СИ

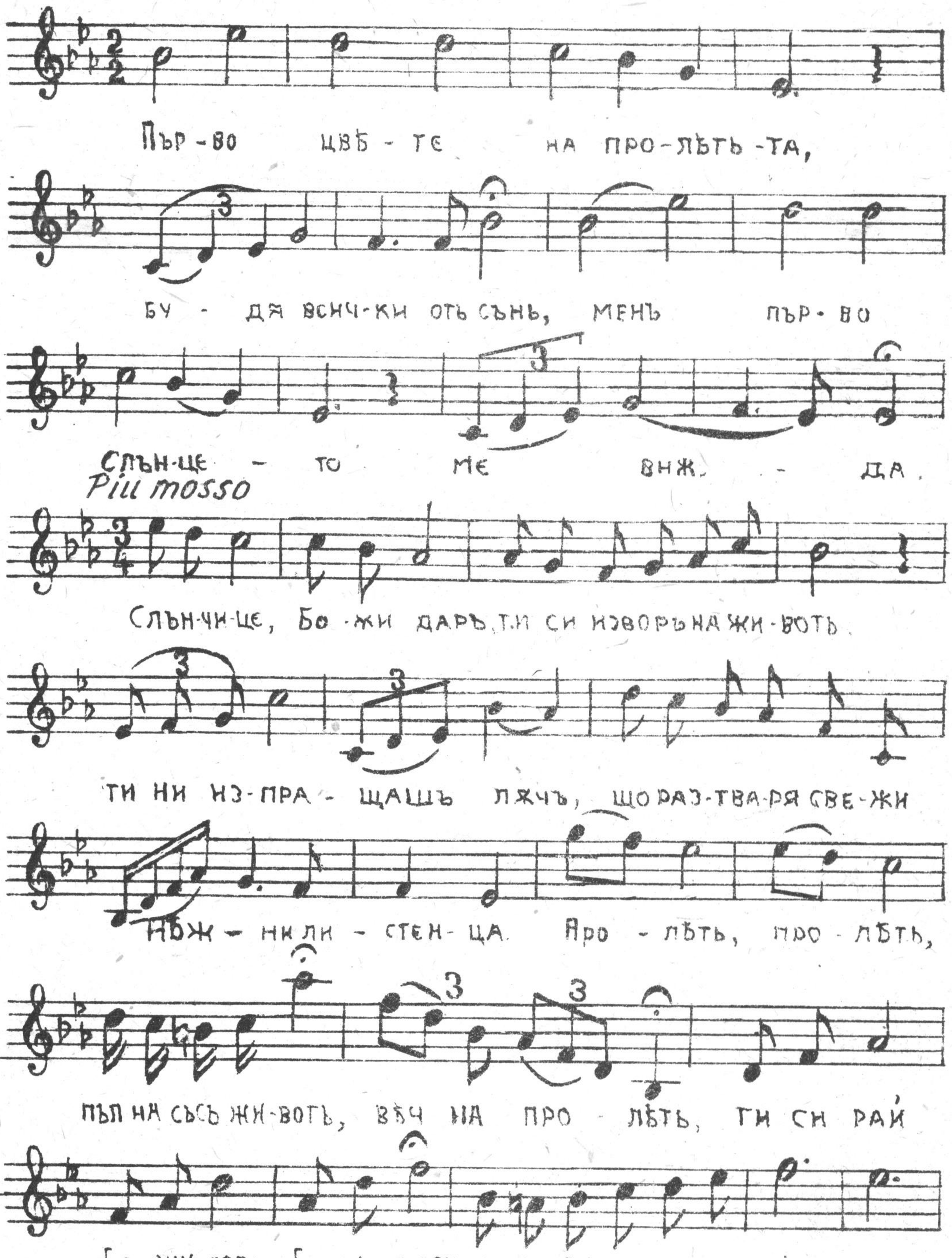
Пър-во цвѣ-те на про-лѣть-та,
бу-дя всич-ки отъ сънь, менъ пър-во
слън-це-то ме вниж-да.

слън-чи-це, бо-жи даръ, ти си изворъ на жи-вотъ.
ти ни из-пра-щашъ лѫчъ, що раз-тва-ря све-жи
нѣж-ни ли-стен-ца. Про-лѣть, про-лѣть,
пъл на съсъ жи-вотъ, вѣч на про-лѣть, ти си рай
бо-жи даръ, бо-жи даръ. сальзате-бе азъ жи-вѣ-я.

Allegretto

ПРО - ЛѢТЬ Є ВЕЧЬ, СВѢТ-ЛО И ТО-ПЛО Є НА - ВРЕДЪ;

СЛЪН - ЦЕ ГРѢ - Є, ДА, ПРО-ЛѢТЬЄ ДОШ - ЛА

РА - ДОСТЬ БЛИ - КА В'КО-ШЕ-РА НИ, БЪНЬ, ВСИЧ - КИ

БЪР-ЗАТЪ ДА ИЗ-ЛѢ-ЗАТЪ ВЪНЪ. { ТѢ ДО - ЛА - ВАТЬ
БЪНЪ - ЗЪНЪ, БЪНЬ - ЗЪНЪ

ПРО-ЛѢТ-НИ-Я ЦВѢТЄНЪ А-РО - МАТЪ, СПУ- ЩАТЬ СЕ КЪМЪ ЦЪВ-НА-ЛИ-Я
СЛАДЪКИ МѢДЪ ЗА ВА-ЗИ НИ-Є ГОТВИМЪ, ВЪЗ-ЛЮ-БЕ-ТЕ БЛА-ГИ-Я ТВО-

1

ДВѢТЬ. С'РА - ДОСТЬТѢ ПРАШЕЦЪ СЪ - БИ - РАТЬ

2

И ПО-НА-СЯТЬГО КЪМЪ ЦЪВ-НА - ЛИ-Я ЦВѢТЬ РЕЦЬ

ВЪЗЛЮ-БЕ-ТЕ БЛА-ГИ-Я ТВО - РЕЦЬ ДА ВЪЗЛЮ - БИМЪ НА - ШИ-Я ВЕ -

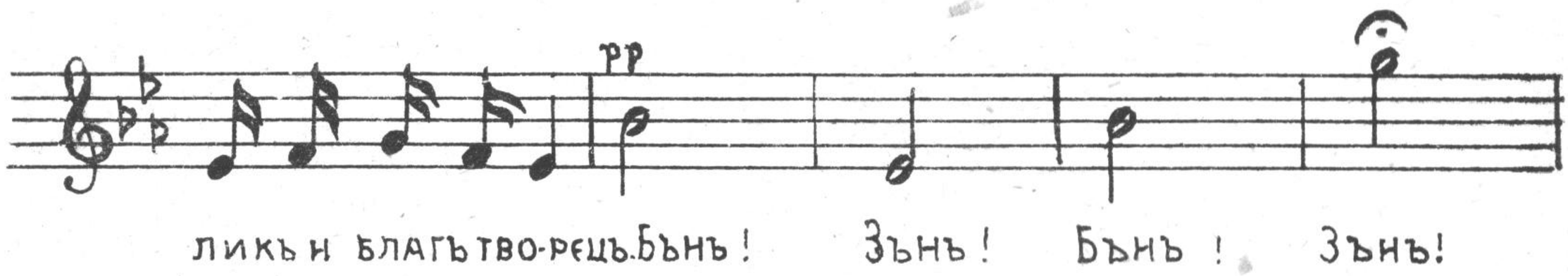

СТРАШЕНЪ БѢШЕ ВѢТЪРЪТЪ

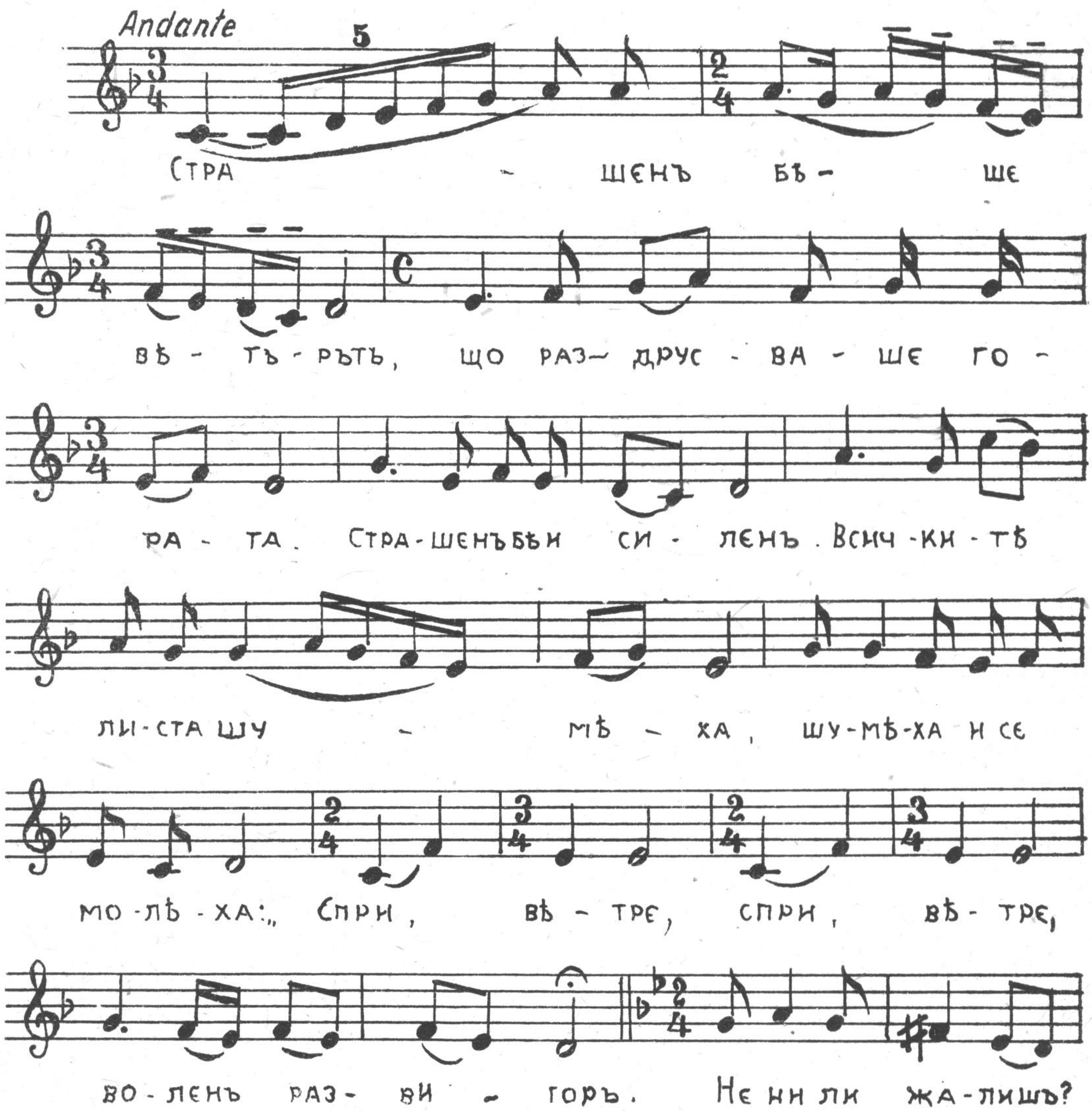

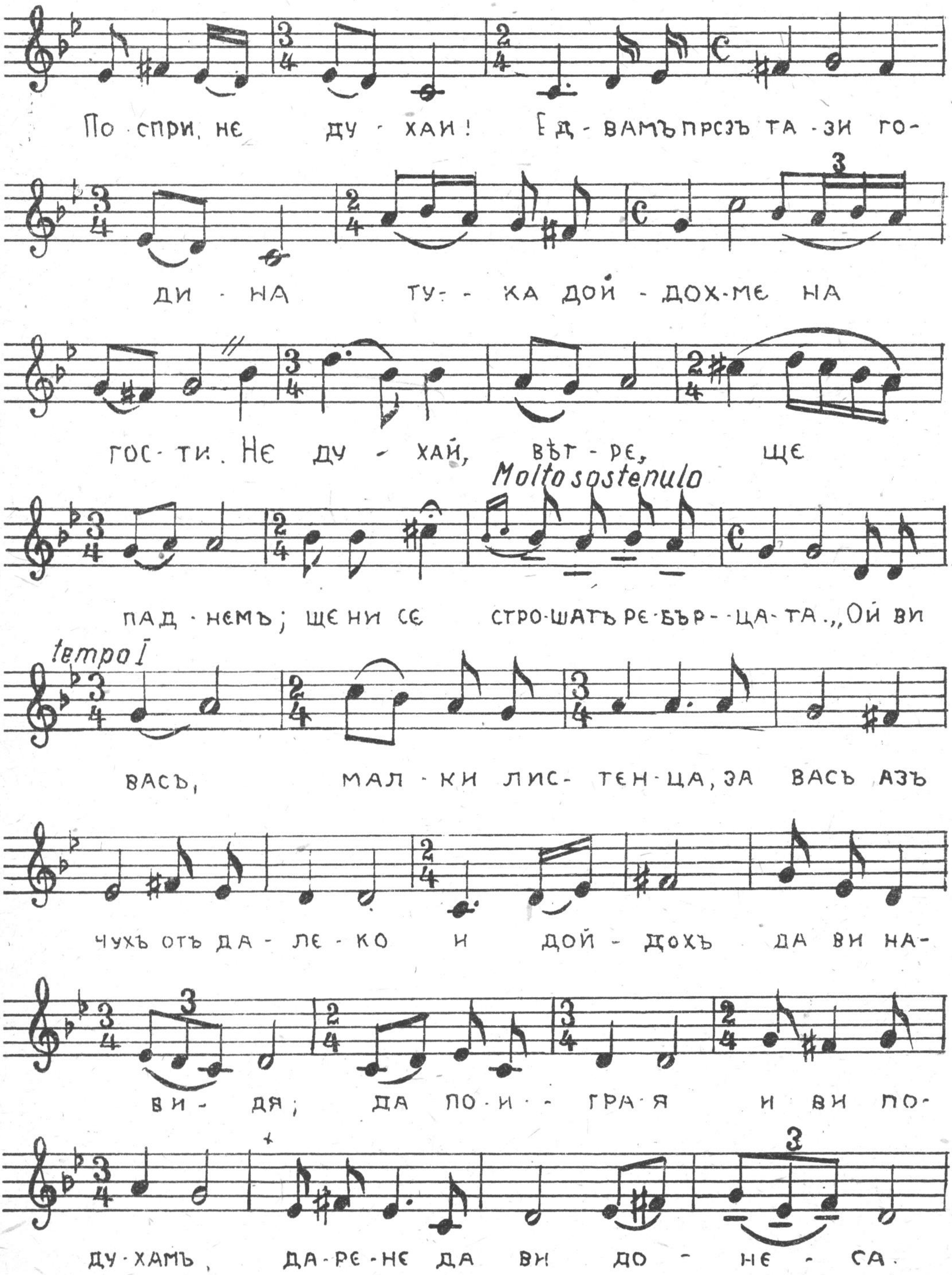
По спри, не ду - хаи! Ед - вамъ презъ та - зи го-
ди - на ту - - ха дой - дох-ме на
гос - ти. Не ду - хай, вѣт - ре, ще
Molto sostenuto
пад - немъ; ще ни се стро-шатъ ре-бър - - ца-та.„Ой ви
tempo I
васъ, мал - ки лис - тен - ца, за васъ азъ
чухъ отъ да - ле - ко и дой - дохъ да ви на-
ви - дя; да по - и - - гра - я и ви по-
ду - хамъ, да - ре - не да ви до - не - са.

44

Moderato

Слу - шай-те то - га - ва мой - та

Allegretto

пѣ-сень: Следъ менъ е-то при - сти - га, дру-

гарь ми въ-ренъ, дре-бенъ дъждъ. Той ще по - лѣ - е по-

ле - то, ще го при гот-ви за и - гри. Прахъ

да се ли-сти, не вдн - га при тѣз' и - гри весе - ли. Отъ

го-ре слън-це ще пек-не, да ни о-грѣ-е, за-

топ - ли; да си по-троп-немъ то - га - ва,

да си по - хап -немъ, чис- та во-да да

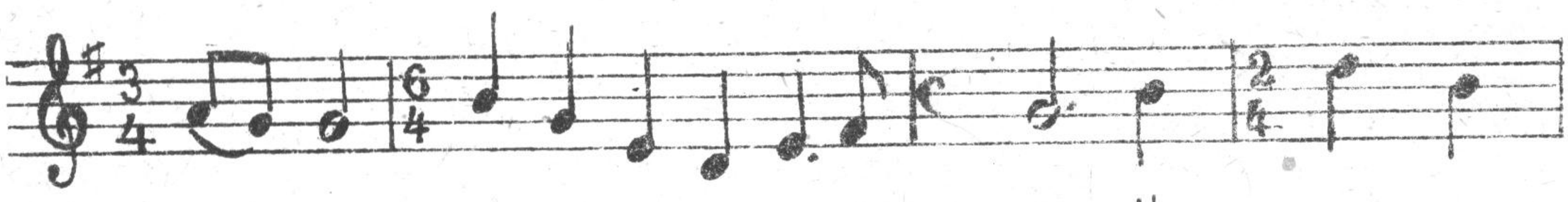

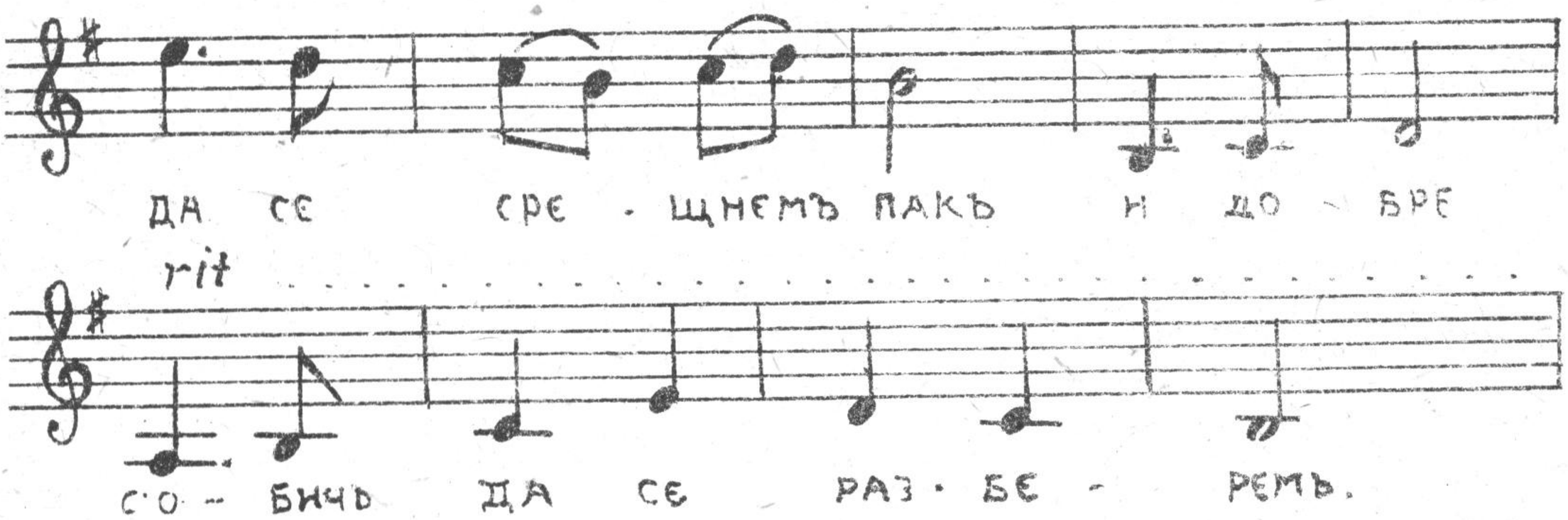

УГЛЕДНА МОМА

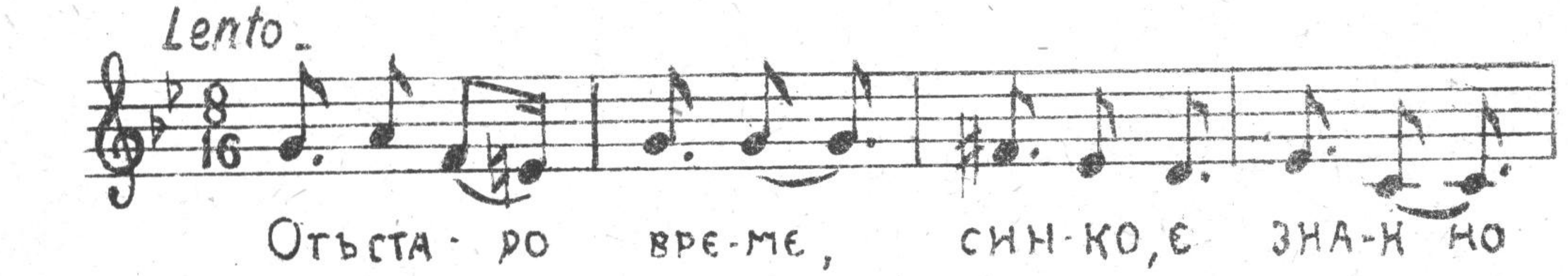

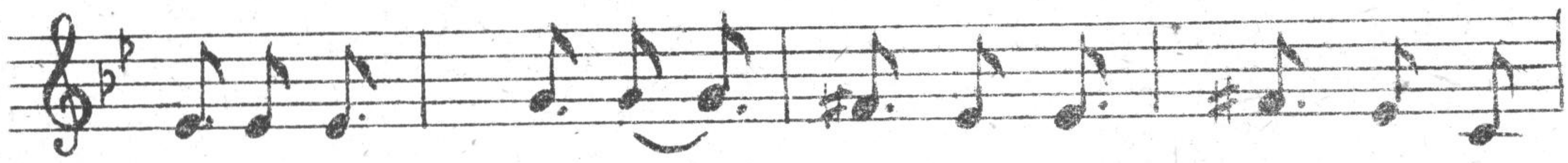

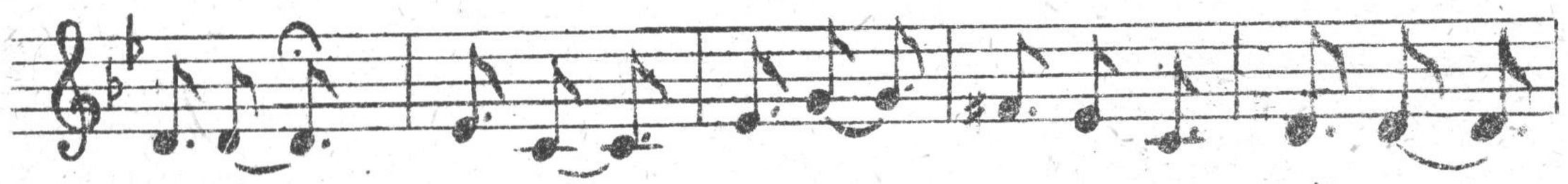

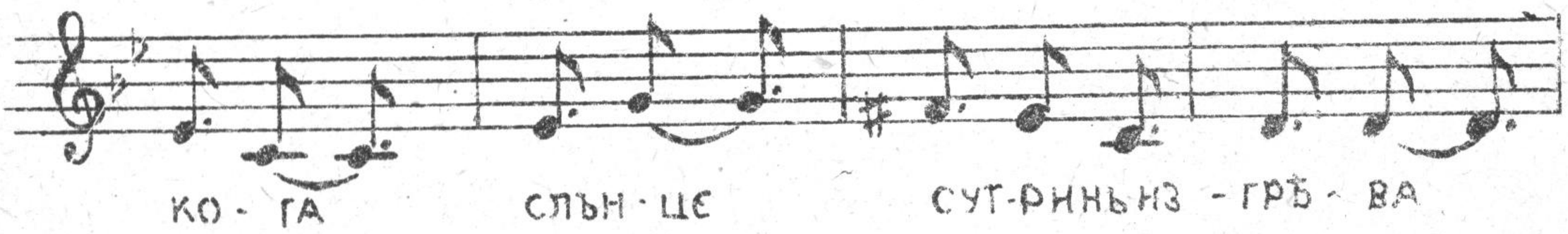

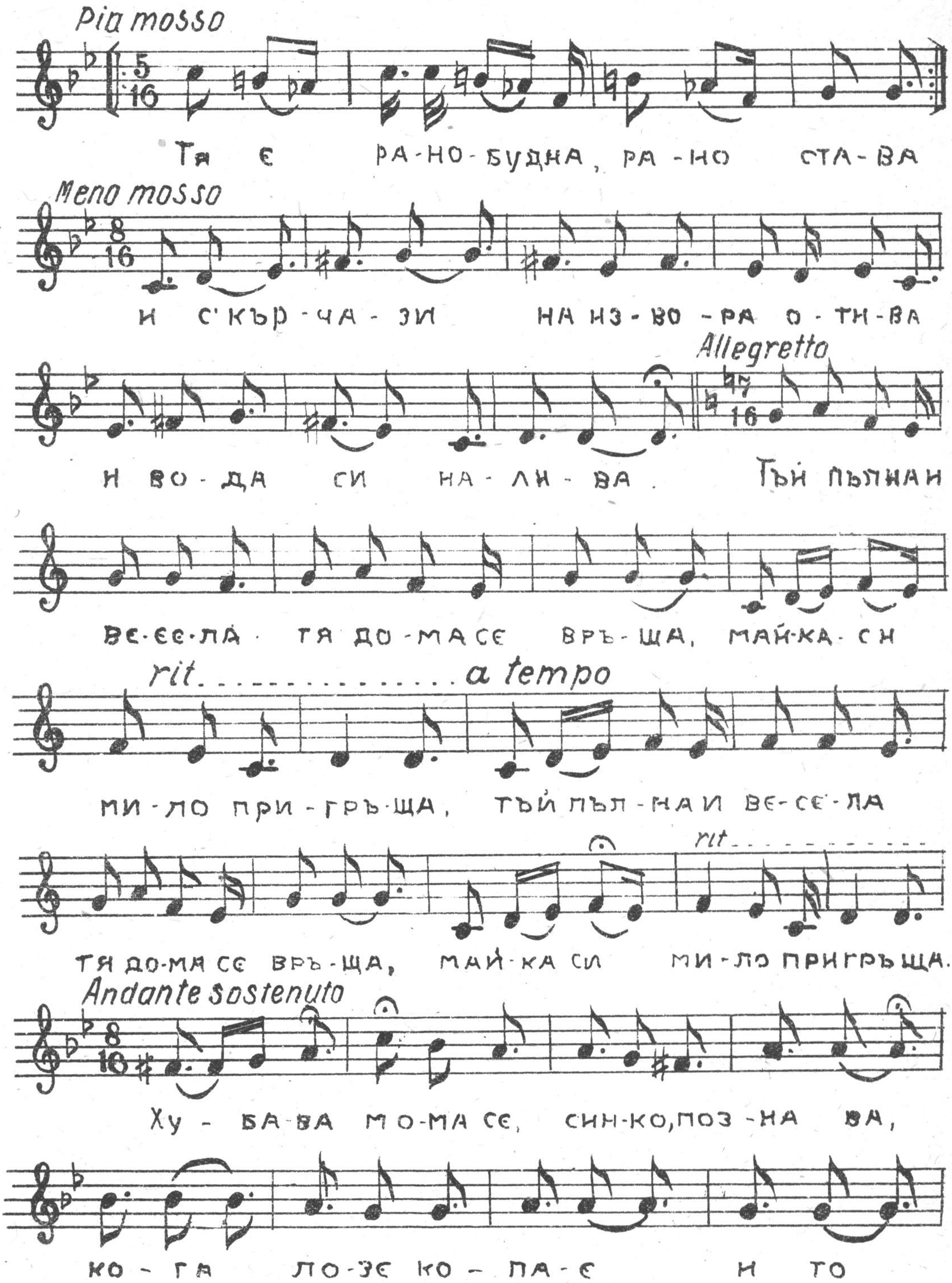
Più mosso
Тя е ра-но-будна, ра-но ста-ва
Meno mosso
и с'кър-ча-ѕи на из-во-ра о-тн-ва
Allegretto
и во-да си на-ли-ва. Тъй пълнан
ве-се-ла тя до-масе върь-ща, май-ка-си
rit. a tempo
ми-ло при-гръ-ща, тъй пъл-нан ве-се-ла
rit
тя до-ма се върь-ща, май-ка си ми-ло пригръща.
Andante sostenuto
Ху-ба-ва мо-ма се, син-ко, поз-на ва,
ко-га ло-ѕе ко-па-е и то

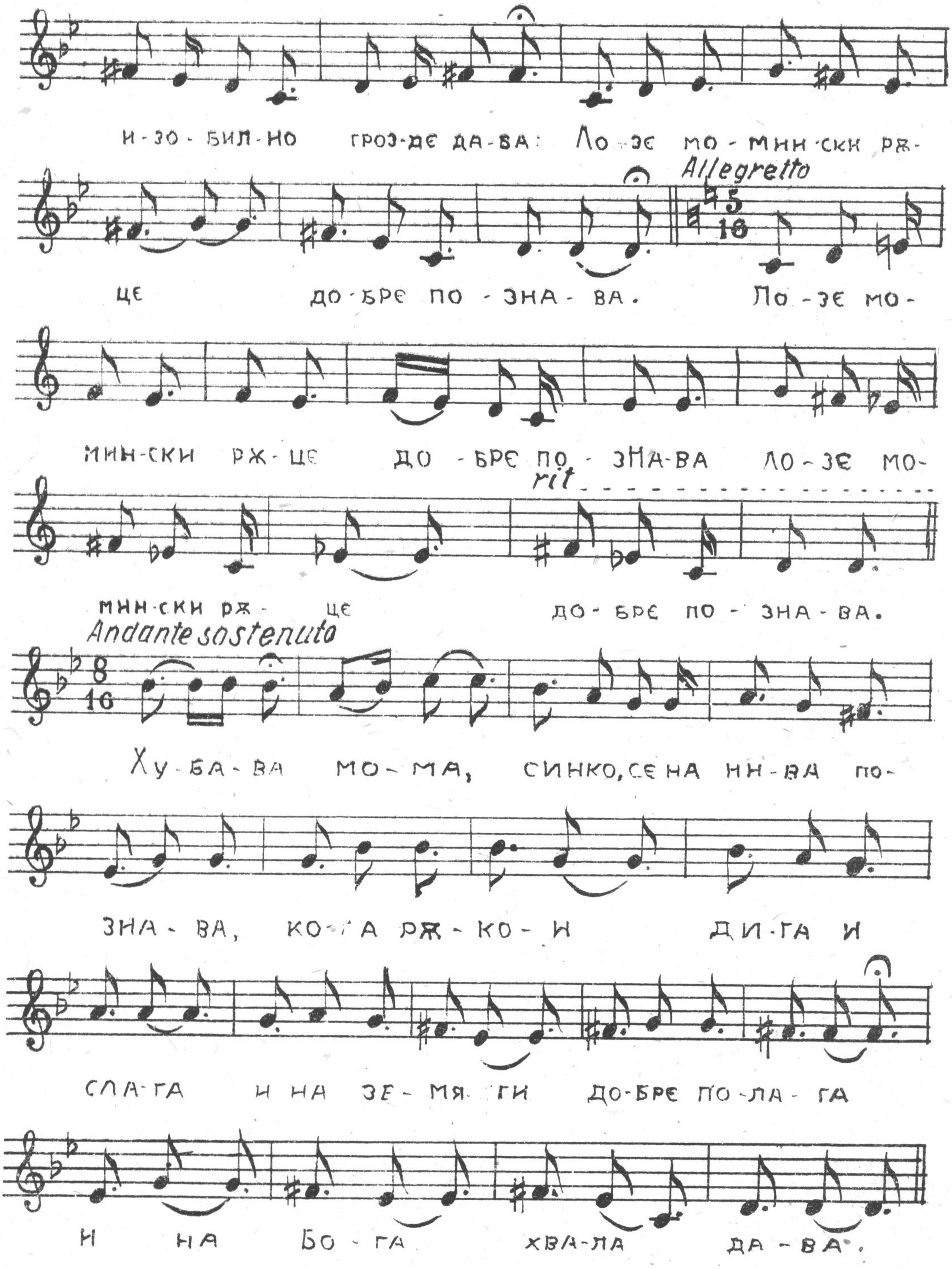
И-ЗО-БИЛ-НО ГРОЗ-ДЕ ДА-ВА: ЛО-ЗЕ МО-МИН-СКИ РЖ-
Allegretto
ЦЕ ДО-БРЕ ПО-ЗНА-ВА. ЛО-ЗЕ МО-
МИН-СКИ РЖ-ЦЕ ДО-БРЕ ПО-ЗНА-ВА ЛО-ЗЕ МО-
rit
МИН-СКИ РЖ-ЦЕ ДО-БРЕ ПО-ЗНА-ВА.
Andante sostenuto
Ху-БА-ВА МО-МА, СИНКО, СЕ НА НИ-ВА ПО-
ЗНА-ВА, КО-ГА РЖ-КО-И ДИ-ГА И
СЛА-ГА И НА ЗЕ-МЯ-ГИ ДО-БРЕ ПО-ЛА-ГА
И НА БО-ГА ХВА-ЛА ДА-ВА.

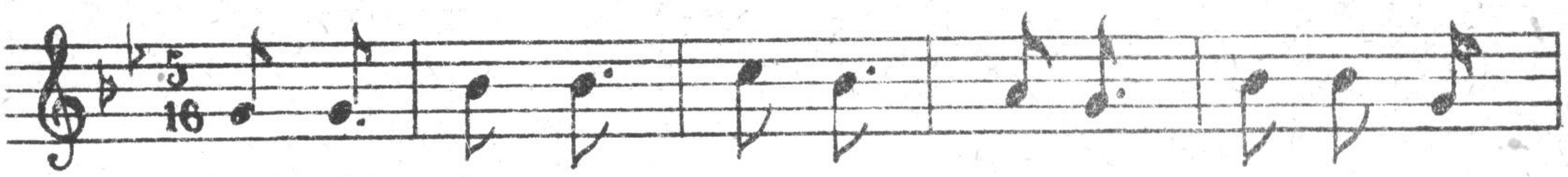

ТЯ Є, СИН-КО, ГЛА-СО - - ВИ-ТА ЛИЧ-НА ПЪ-

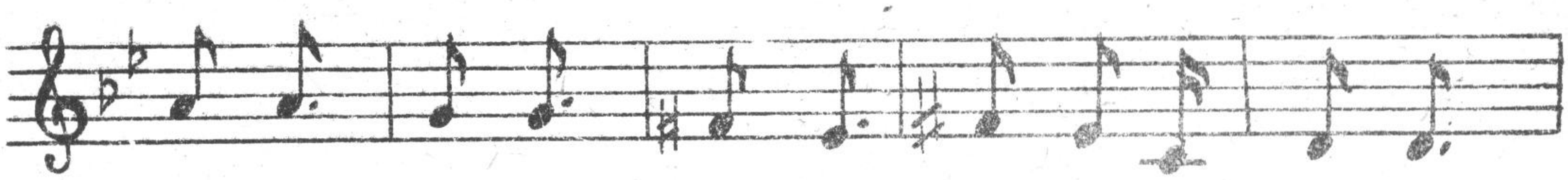

ВИ-ЦА; НЕ - Я ЖИ-ТО ДО-БРЕ ПО-ЗНА-ВА,

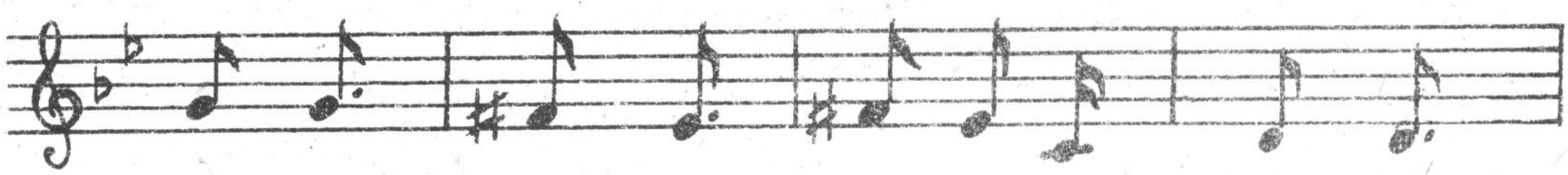

НЕ-Я ЖИ-ТО ДО-БРЕ ПО - ЗНА - ВА

Allegretto

Тя є СИН-КО, ГЛА-СО ВИ-ТА, ЛИЧ-НА ПЪ-

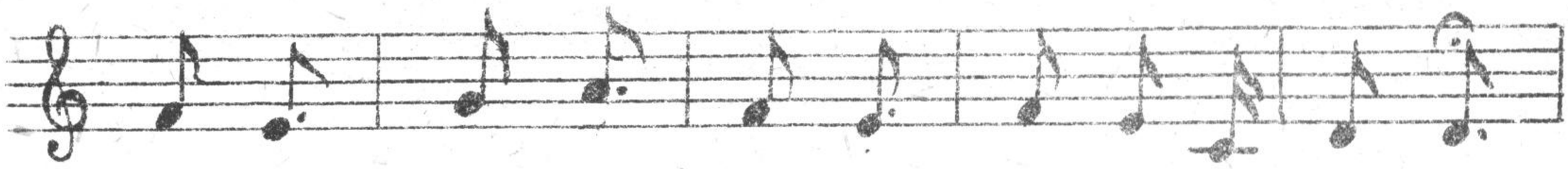

ВИ-ЦА; НЕ-Я ЖИ-ТО ДО БРЕ ПО - ЗНА-ВА,

НЕ-Я ЖИ-ТО ДО-БРЕ ПО - ЗНА-ВА.

Andante sostenuto

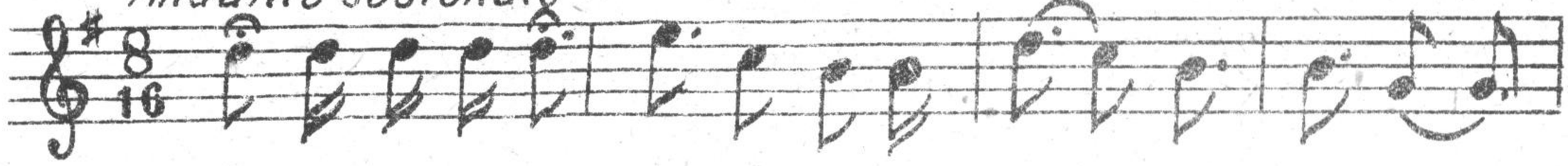

ХУ-БА-ВА МО-МА, СИН-КО, СЕ ДО-БРЕ ПО - ЗНА ВА,

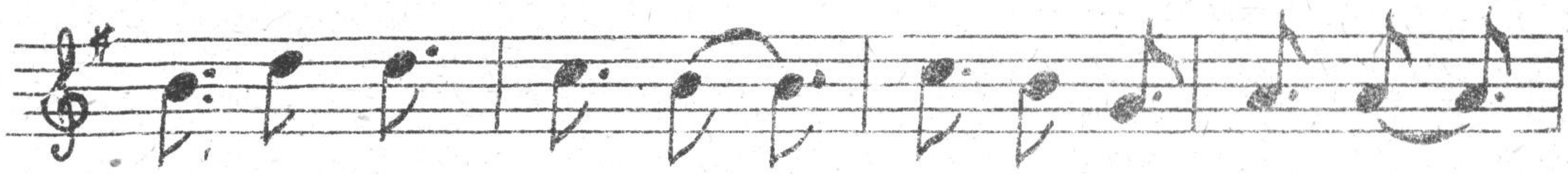

КО-ГА НА ГУМ-НО, ЖИ-ТО ОТ - ВЪ-ВА,

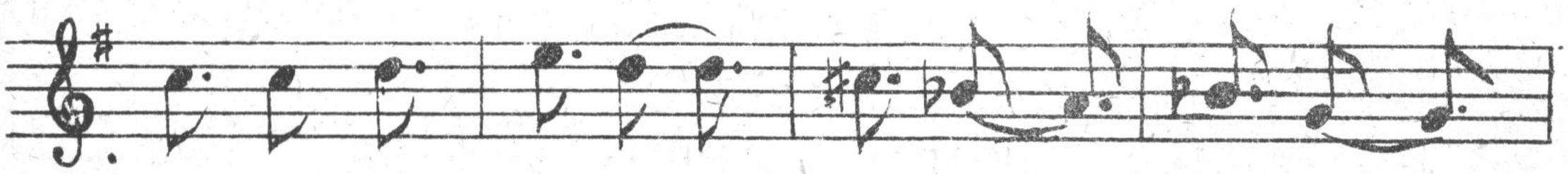

И ВЪВ РЕ - ШЕ - ТО ГО ПРЕ - СѢ ВА,

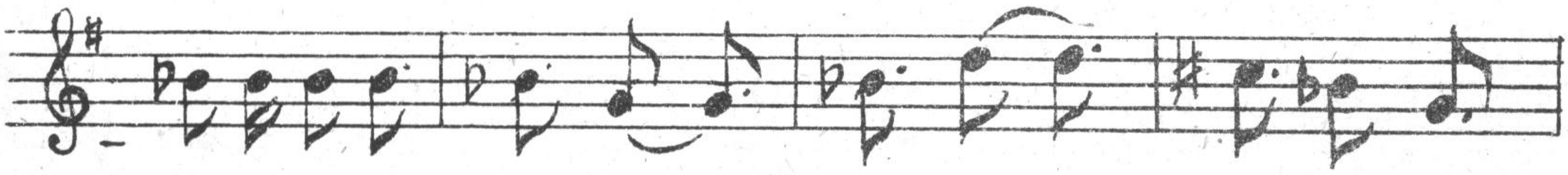

В ЖИТНИ-ЦИ ГО ТУ - РЯ И ХЛѢБЪ НА БЕД - НИ

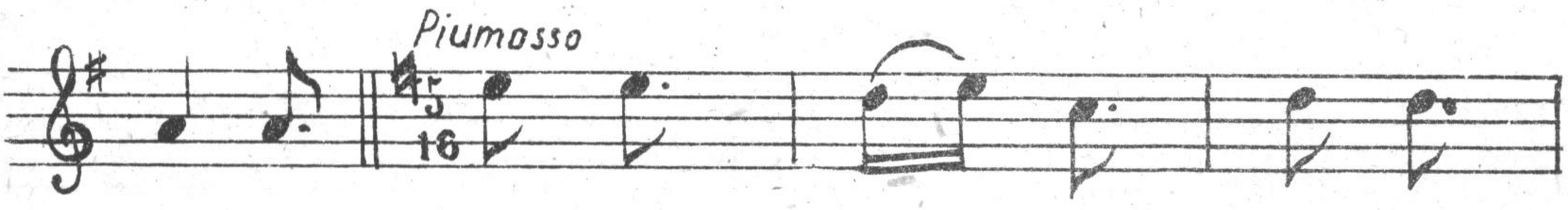

ДА - ВА. НЕ - Я ВСИЧ - КИ, МАЛ - КИ

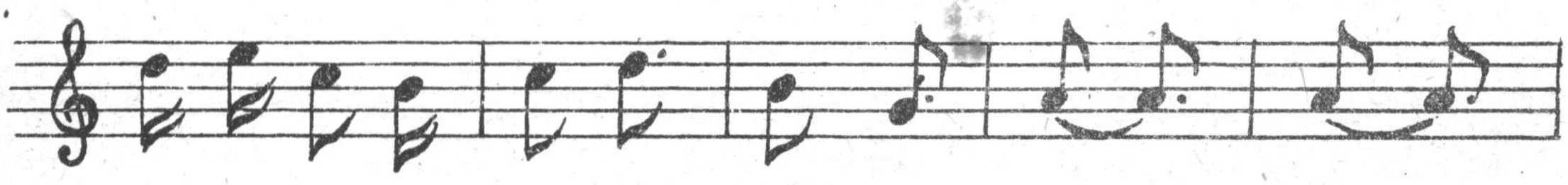

И ГО ЛѢ - МИ, ДО - БРЕ Я ПО - ЗНА - ВАТЪ.

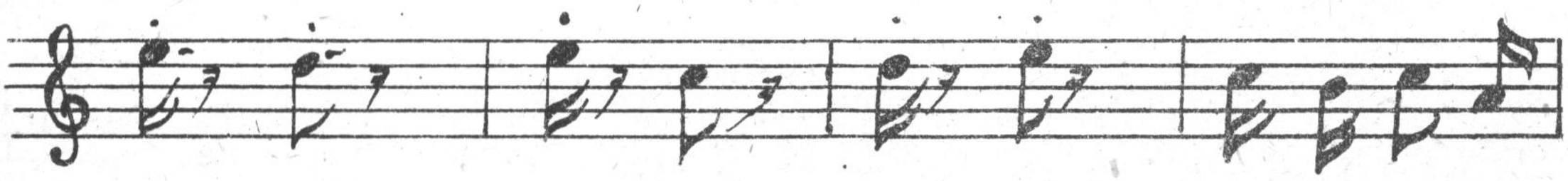

НЕ - Я ВСИЧ - КИ, МАЛ - КИ И ГО - ЛѢ - МИ,

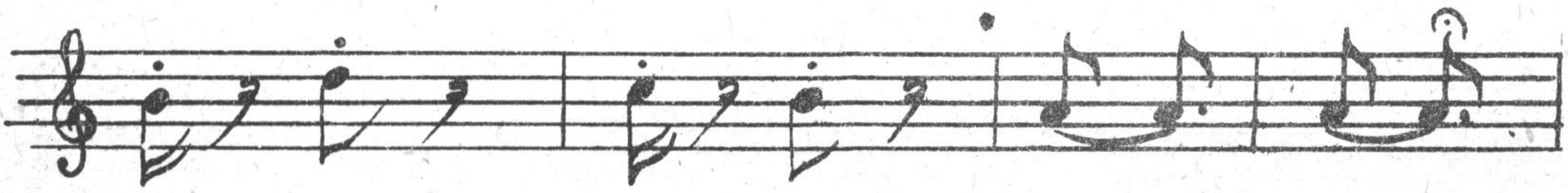

ДО - БРЕ - Я ПО - ЗНА - ВАТЪ.

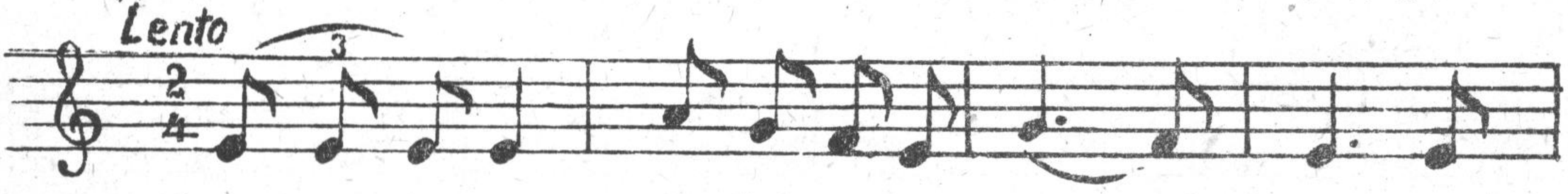

УМ - НА МО - МА, СИН - КО, СЕ ПО - ЗНА - ВА КО -

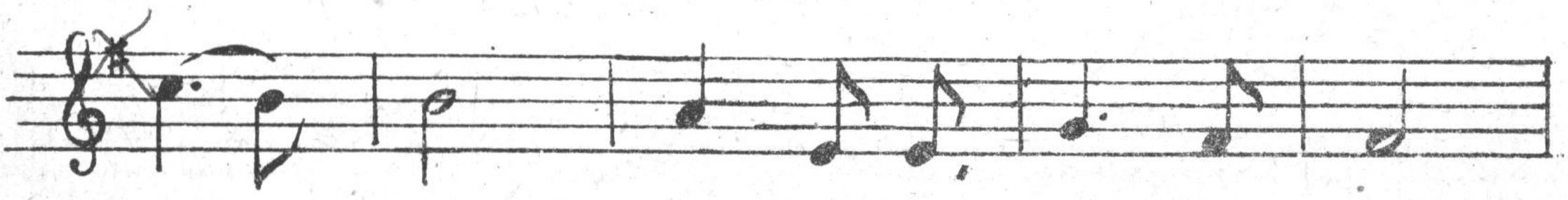

ГА КНИ - ГА ВЪВЪ РЖ - ЦЕ СИ ВЗИ -

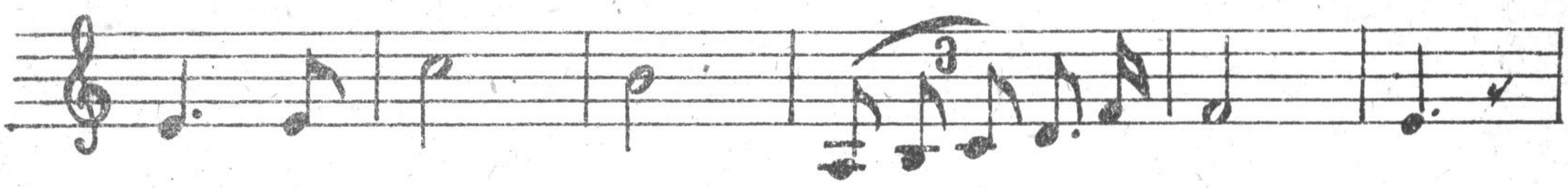

МА Н СКРИ - ТО БЖ·ДЕ·ЩЕ РАЗ-ГА·ДА - ВА.

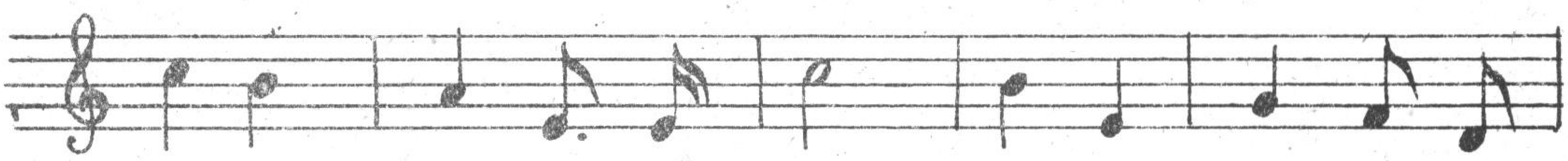

ВСИЧ-КО ТЯ ВЪВЪ ЖИ - ВО - ТА НА МѢ-СТО МО-

СТА - ВЯ. ХУ - БА·ВА МО - МА, СИН·КО, Є РО -

СА, ЩО ЗЄ - МЯ О - РО - СЯ - ВА.

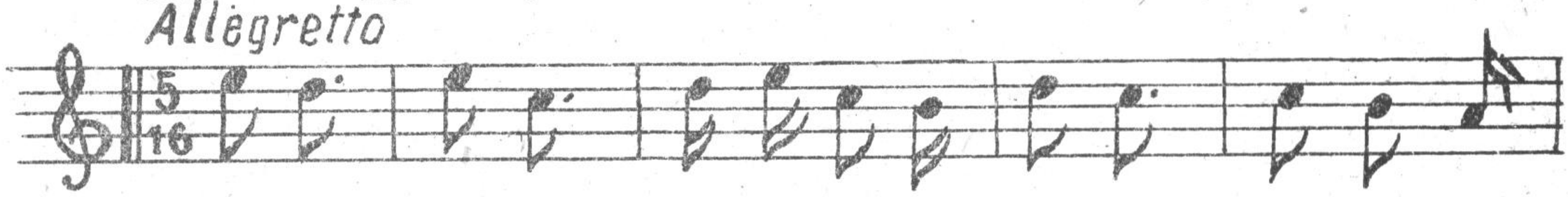

ТЯ Є АН-ГЕЛЪ, ЩО ОТ-ГО-РЕ Н - ДЕ, ПРИ ХО - РА

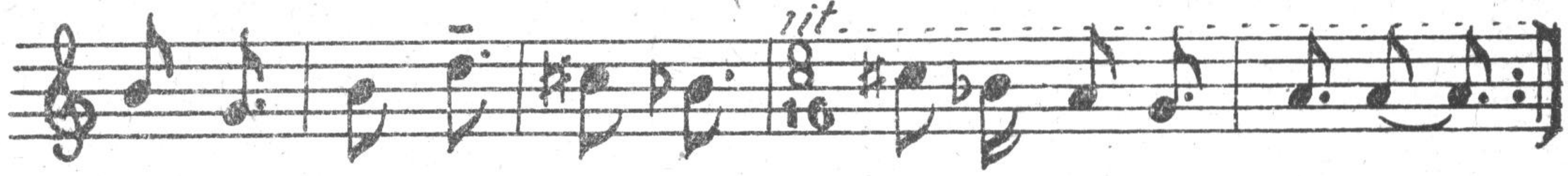

СЛИ-ЗА И В·ДО-МА ИМЪ МИРЪ И РА- ДОСТЬ ВНА-СЯ

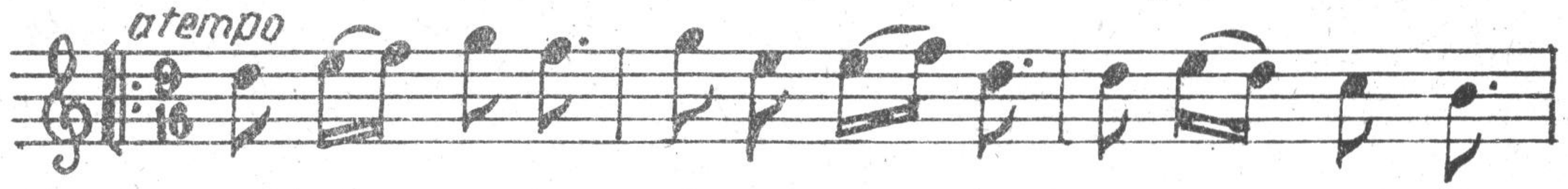

ТЯ Є СВѢ-ТЛА КАТ'ЗО - РА - ТА, ТЯ Є МИ - ЛА

КАТ' ВО - ДА - ТА, ТЯ Є ДО - БРА КАТ'ХРА-НА - ТА.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

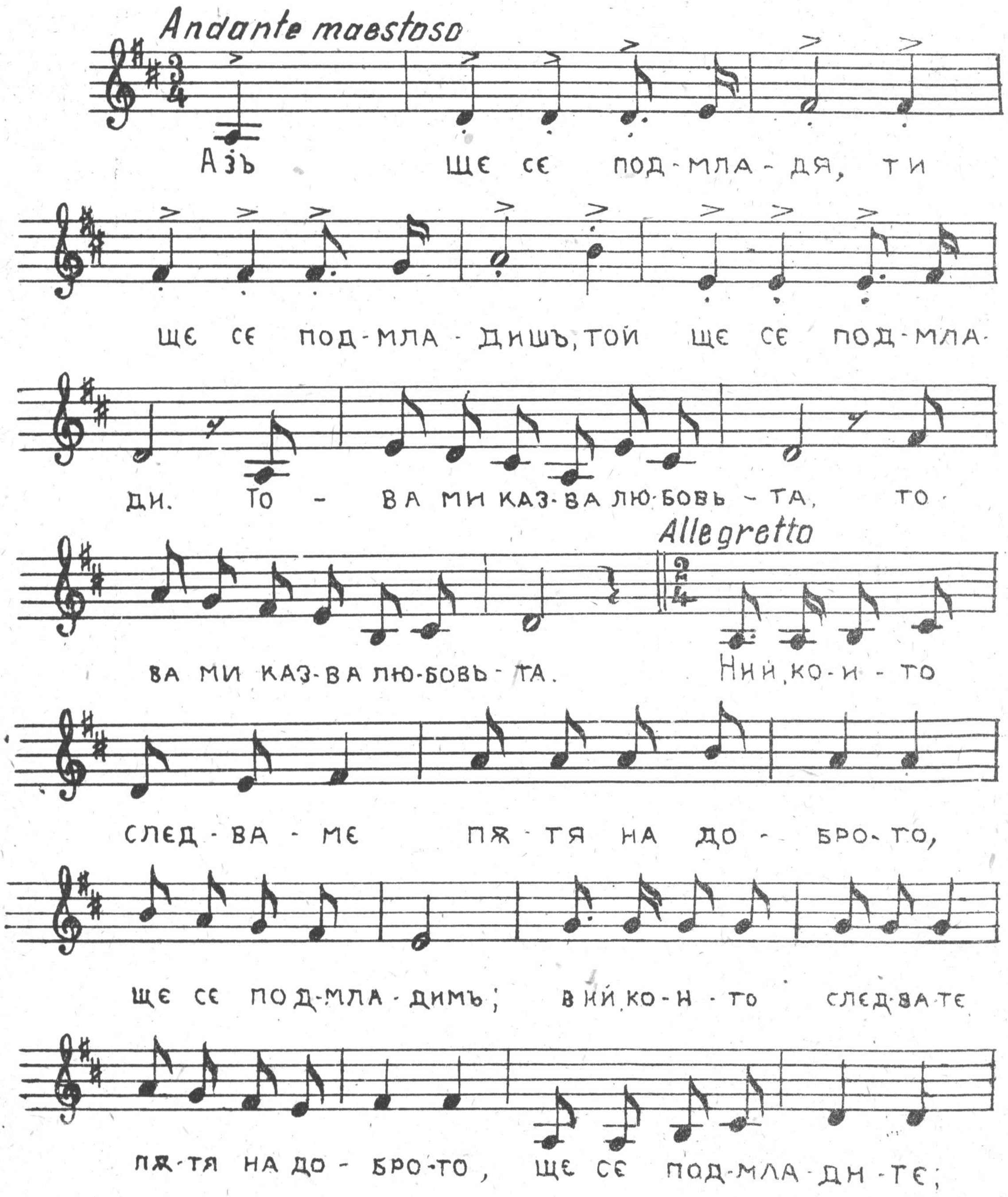

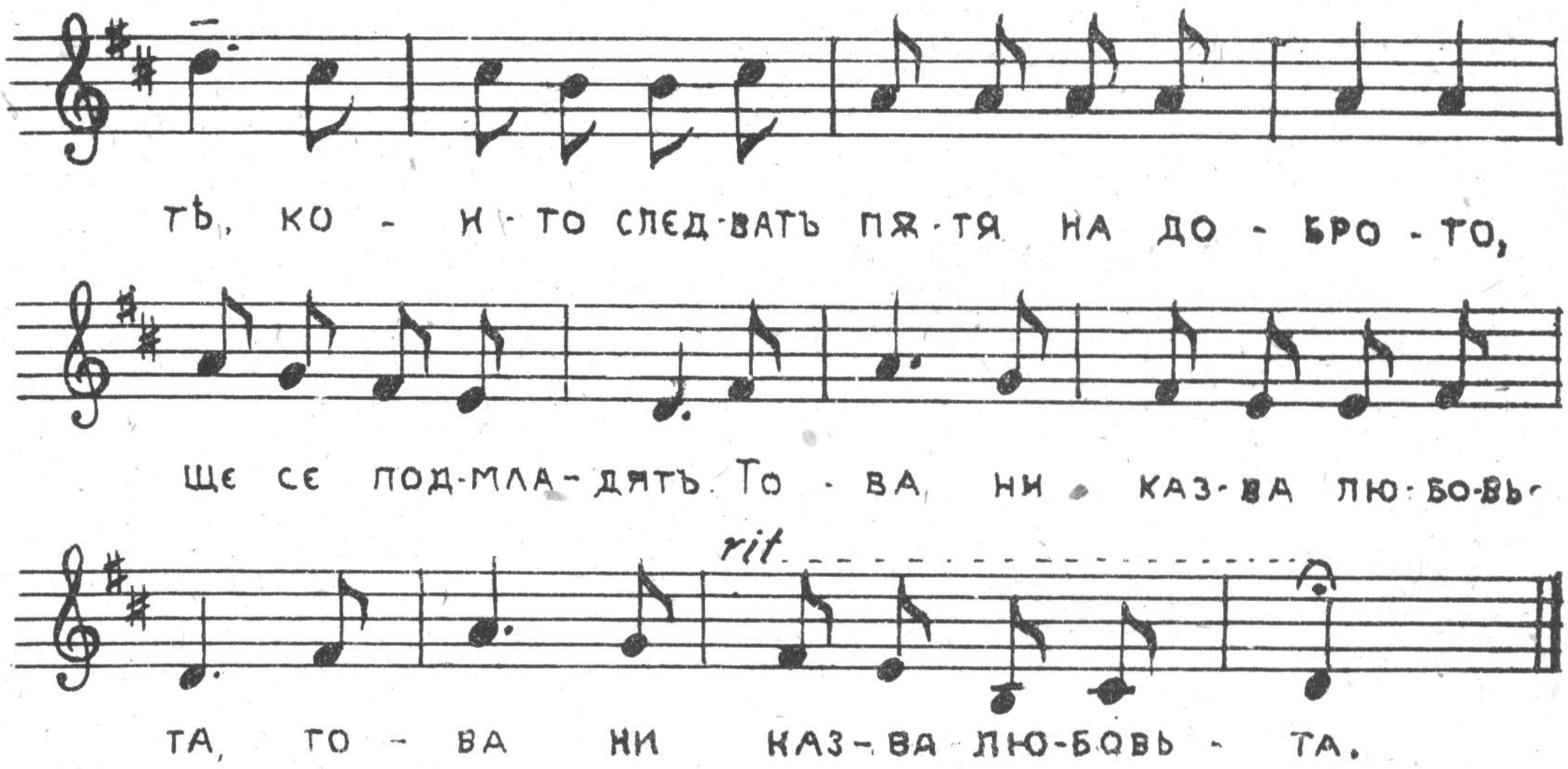
ТЬ, КО - И - ТО СЛЕД-ВАТЬ ПЯ-ТЯ НА ДО - БРО - ТО,
ЩЕ СЕ ПОД-МЛА-ДЯТЬ. ТО - ВА НИ КАЗ-ВА ЛЮ-БО-ВЬ-
rit.
ТА, ТО - ВА НИ КАЗ-ВА ЛЮ-БОВЬ - ТА.

Съдържание

стр.

1. Предговоръ 3
2. Учителтъ за музиката 5
3. Иде 17
4. Сила, здраве е богатство 18
5. Правда 19
6. Тамъ далече 20
7. До-ще день 21
8. Цвѣтята цъвтѣха 22
9. Зовъ на планината 23
10. Пролѣть 23
11. Красивъ е животътъ 24
12. Пѣсень на свѣтлия пжть 25
13. Духай вѣтре 26
14. Мога да любя 27
15. Скитахъ се по гори и планини 29
16. Буря 30
17. Раненъ часъ 31
18. Студенъ си ти 32
19. Скръбьта и странникътъ 36
20. Пролѣтна пѣсень 39
21. Страшенъ бѣше вѣтърътъ 42
22. Угледна мома 45
23. Подмладяване 51